

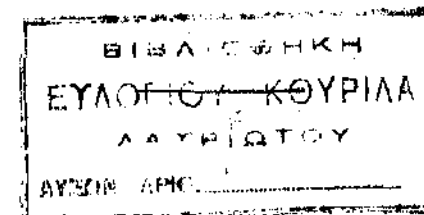
ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΟΣ

1879

[ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 8.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣ

Εργασίον της 'Εστίας: 'Οδός Σταδίου, 6.

1879

ἘΣΤΙΑ

ἘΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὁγδοῦς.

Ἐπιτομή τῆς ἐκείνης τῆς Ἑλλάδος σφ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ σφ. 20. — Ἀποσφραγιστὸν ἀπὸ
τὸν ἑαυτοῦ ἐκδοτὴν ἔχει καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς Διακρίσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

7 Ὀκτωβρίου 1879

Ἐπιτομή τοῦ
Δικαστηρίου τῶν Ἑλληνικῶν τῆς Βοστίτης,
ἐν ἔτει 1829.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Ἡ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῆ, βραβευθεῖσα παρὰ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας].

Ἐπιτομή ἰδίως σελ. 609.

Δ'

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μαυροκίου, ἡ Μαγδαληνὴ ὑπέβηεν ἢ μόνη χαρὰ τοῦ Βαλτραβέρ φαιδρόνουςα διὰ τῆς βασημέραι ἀξάνουσης χάριτος αὐτῆς τὴν οἰκίαν, ἣν δὲν ἐνεψύχου πλέον ἢ παρουσία τοῦ νεανίου, ὡς νέα δὲ Ἀντιγόνη περιποιουμένη καὶ ὠπεύουσα τὸν γέροντα θεῖον τῆς καὶ ἐπιλήσιμων ἑαυτῆς, μετατρέπουσα εἰς εὐθυμίαν τὴν φυσικὴν αὐτῆς σοβαρότητα καὶ μελαγχολίαν, ὅπως τὸν διασκεδάσει. Ἐσυνόδευεν αὐτὸν εἰς βλασ του τὰς ἐκδρομὰς, ἐκάθητο πλησίον του ὅταν εἰργάζετο ἐν τῷ ἐργαστασίῳ του, ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως τὰς ἐφημερίδας, οὐδέποτε δ' ἀπέκαμνεν ἀκούουσα τὰς περὶ μεταναστῶν διηγήσεις οὐδὲ θαυμάζουσα τὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς, δι' ὧν ὁ ἀκάματος καλλιτέχνης ἐπλήρου πᾶσαν γωνίαν τοῦ μεγάρου του. Συγχρόνως δὲ ἦτο ἡ ἀγαπητὴ καὶ ἀληθῶς ἀξιαγάπητος θυγάτηρ τῆς μαρκησίας, ἣτις ἐδίδασκεν αὐτὴν τὴν ζωγραφικὴν καὶ ἐτέρπετο ἀναπτύσσουσα ἐν αὐτῇ τὰ λαμπρὰ τῆς φύσεως δῶρα. Οὕτω, μεταξὺ τῶν δύο γερόντων, ἡ κόρη ἀπέκτα ἀξάνουμένη νέα πλεονεκτήματα καὶ νέας ἀρετάς, τρία δὲ ἔτη μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτῆς, ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε γίνεαι πλάσμα ὡραίου καὶ ἀγαθόν εἰ καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐντελῆ ἐκείνην καλλονὴν,

ἣν κέκτηνται συνήθως αἱ ἠρωίδες αἱ ἐξερχόμεναι τῆς κεφαλῆς τῶν παιητῶν καὶ τῶν μυθιστοριογράφων. Οὐτε μικρὰ οὐσα οὐτε ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα, δὲν εἶχε σῶμα εὐλύγιστον ὡς ὁ κάλαμος, κριτῆς δὲ τις ἴσως, ἐνθερμος θρασυότης τῆς πλαστικῆς τέχνης, ἤθελεν εὖρει οὐχὶ ἀνεπληπτον ὅλως τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῆς. Ἡ κόρη τῆς δὲν ἦτο οὔτε μελανὴ ὡς ὁ ἔβενος οὐτε χρυσοῦ ὡς οἱ στάχες καὶ πὸ μὲν δέρμα τῆς εἶχεν ἀληθῶς τὴν λευκότητα τῆς καμελίας, ἣν οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ὁ ἀήρ δύναται ν' ἀμαυρώσει, ἀλλ' αἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἦσαν εἰς ἄκρον γλαυκοὶ οὐδὲ ζωηροί. Οἱ δόντες ἦσαν κανονικοὶ καὶ λευκοὶ ὡς μαργαρίται, ἀλλὰ τὸ στόμα κατὰ τι μεγάλον καὶ τὰ χεῖλη παχέα· τέλος, αἱ βλεφαρίδες δὲν ἐπιπτον ὡς χρυσοὶ ἐπὶ τῆς παρεΐας, ἢ δὲ γραμμὴ τῆς ῥινὸς μακρόθεν μόνον ἀνεμίμνησκε τὴν εὐθύτομον ῥίνα τῶν εὐγενῶν φυλῶν. Ὅπως δὲ ἦτο ἡ μορφή τῆς καὶ τὸ σῶμα οὐτῶν ἔχοντα, ἀπετέλουσαν γλυκὺ σύνολον, ἐν ᾧ αἱ μικραὶ αὐταὶ ἀτέλειαι ἑναρμονίως συνδυαζόμεναι, ἐφαίνοντο τρέπον τινὰ ἀξάνουσαι τὰ θέλητρα καὶ τὴν χάριν τῆς κόρης. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀγαπῶ τὰς τοιαύτας καλλονὰς τὰς συμπαθητικὰς μᾶλλον ἢ τελείας αἱ ὅποιαι θέλγουσι τὴν καρδίαν πρὶν ἢ θέλζωσι τοὺς ὀφθαλμούς, αἵτινες οὐδὲν ἔχουσαι ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ καταπληκτικόν, ἀποκαλύπτουσι ἀδιακόπως εἰς τοὺς ἀντιλαμβανόμενους αὐτῶν, ἀπροσδόκητόν τινα χάριν καὶ νέον γόητρον. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐφρόντιζε περὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ ἐπετῆρει τὴν τάξιν, ἀπεδείκνυε δὲ ἐν ταῖς ἀσχολίαις ταύταις πρῶτον φρόνησιν καὶ σύνεσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν, ἀλλὰ τὰ προτερήματα ταῦτα δὲν ἀπέκλειον τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων οὐδὲ τὸ ποιητικόν τῶν αἰσθημάτων καὶ τινὰ ῥομαντικότητα δι' ἣς εἶχε προικίσει αὐτὴν ἡ μήτηρ τῆς, ἡ Γερμανία καὶ ὁ Θεός. Ἐνὶ λόγῳ, ἦτο κόρη χαριστάτη ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος καὶ τῆς υἱείας, φύσις πλουσία καὶ καλῶς ἀνεπτυγμένη, διασπείρουσα δὲ περὶ αὐτὴν ἄνευ θορύβου τὴν κίνησιν, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ζώην. Ἐυκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὴν θέσιν τῆς Μαγδαληνῆς μεταξὺ τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ ἱππότου· ἦτο τὸ μεῖδιμα τοῦ γήρατός των, ἡκτίς φωτιζουσα τὰς τελευταίας αὐτῶν ἡμέρας.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ ὑπάρξεις ἔρρεον ἡσυχῶς καὶ

βραδείως αὐδὲν δὲ προοιώνιζεν ὅτι τὰ διαυγῆ αὐτῶν ὕδατα ἠδύναντο νὰ θολωθῶσι καὶ ὄμως ἦτο πεπωμένον νὰ συμβῆ τὸ τοιοῦτον.

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Μαυρικίου ἦσαν κατ' ἀρχὰς πλήρεις ποιητικῆς χάριτος, ῥόσεις καὶ εὐώδεις ὡς ἀνθὴ ἐκκοπέντα ἐν τῇ δρόσῳ τῆς πρωίας. Οὕτω γράφει τις συνήθως ἐν τῇ εὐδαίμονι ἐκείνῃ ἡλικίᾳ τῇ τόσον ταχέως φεῦ! ἀφιπταμένη. Ἐτυχε ποτε κατὰ τὴν ὠχρὰν ἐκείνην ὥραν, καθ' ἣν ἡ ζωὴ σου κλίνει ἠδὴ πρὸς τὴν δύσιν, νὰ εὐρῆς ἐντὸς παλαιῦ συρταρίου ἐπιστολάς τινος τῆς νεότητός σου; Ἀναγινώσκων δὲ αὐτὰς εἶδες διερχομένους μεταξὺ τῶν δακρύων σου τοὺς νεανικούς σου χρόνους; Ἐτυχε δὲ, ἐξετάζων μετὰ πικρίας τὴν παρούσαν τῆς καρδίας σου κατάστασιν, νὰ ἐρωτήσης ἐάν ἄρα γε ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς τῆς σήμερον σχεδὸν ἐξηντλημένης, ἐξήλθον οἱ ὀψαυροὶ ἐκείνοι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς πίστεως, τῆς χάριτος, τῆς ἀρετῆς, τοῦ ἔρωτος; Τοιαύτας ἐπιστολάς ἔγραψεν ὁ εἰκοσαετής Μαυρικίος.

Αἱ ἡμέραι τοῦ ταχυδρομείου ἦσαν λοιπὸν ἡμέραι χαρᾶς ἐν Βαλτραβέρ. Ὡς ἐβλεπεν ἐρχόμενον μακρόθεν τὸν ἀγροτικὸν διανομέα, ἡ Μαγδαληνὴ ἔτρεχε εἰς συνάντησιν αὐτοῦ καὶ ἐπανήρχετο θριαμβεύουσα εἰς τὴν ἑπαυλιν. Συνήθως ἀνεγίνωσκεν αὐτῇ μεγαλοφώνως τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, ὡσάντις δὲ ἀπῆντα τὸ ὄνομά τῆς, ὕπερ δὲν συνέβαινε πάντοτε, ἡ καρδία τῆς ἐταράσσεται καὶ ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐκάλυπτε τὴν λευκὴν αὐτῆς μορφήν. Ὅταν πάλιν δὲν ἐγίνετο λόγος περὶ τῆς μικρᾶς ἐξαδέλφης, δὲν ἐφαίνετο ἐκπλησσομένη οὐδὲ λυπομένη, ἀλλ' ἦτο πλέον τοῦ συνήθους σεπτικῆ καὶ σιωπηλὴ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ τοῦ Μαυρικίου, συνετάρασσον τὸν ἀγαθὸν ἱππότην, ὅστις μεταξὺ τῶν περιπατῶν τῆς νεότητος ὁρῶν, διέβλεπε τὴν ἀνάπτυξιν φρονήματος γενναίου καὶ εὐφίας αὐτῆς τυχοῦσης. Ἄφ' ἑτέρου γέροντός τινος φίλου, οὗς εἶχεν ἐν Παρισίαις, ἔγραψον συγχάριτοντες αὐτῷ καὶ ὑπερεπαινοῦντες τὸν υἱόν. Τὰ πάντα λοιπὸν ἔβαινον κατ'εὐχὴν, ἐγίνετο δὲ ἡδὴ λόγος περὶ τῆς εὐφροσύνης τῆς ἐπανόδου ἡμέρας.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἔτους, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Μαυρικίου ἐγίνοντο ὀσμωδέστεραι καὶ συντομώτεραι, πρὸς δὲ, καὶ ἦτον φιλόφρονες καὶ τρυφεραὶ. Ἀόριστοι καὶ βεβιασμένοι τὴν ἐκφρασιν, προέδιδον προδήλως μεγίστην παραχρῆν τῶν αἰσθησέων καὶ τῆς ψυχῆς. Οἱ ἡμέτεροι φίλοι κατ' ἀρχὰς μὲν ἐλυπηθήσαν σιωπῶντες ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἠσθάνθησαν ἀνησυχίαν σπουδαίαν καὶ ἀρεπονήθησαν. Βίς τὰς ἐπεισεκεῖς δ' αὐτῶν ἐπιπλήξεις, ὁ Μαυρικίος ἀπῆντησε δὲ ὑπερφύων. Ὁ χρόνος ὁ δρασθεὶς διὰ τὴν ἐν Παρισίαις διαμονὴν του, εἶχε παρέλθει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ Μαυρικίος οὐδέπω ἐφαίνετο διατε-

θεμένος ν' ἀναγορήσῃ εἰς Γερμανίαν ἢ εἰς Ἴταλίαν, ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδέμωθεν ἔδωκεν ἀπάντησιν εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ ἱππότη, ἔπειτα δὲ στενοχωρηθεὶς ἀπεκρίθη διὰ γλώσσης αὐθάδους ὑποδεικνύων ὅτι ἀνυπομότως ἔφερε τὸν πατρικὸν ζυγόν. Οἱ γέροντες φίλοι γράφοντες τὴν Μαυρικίον ὡς ἄλλοτε. Τέλος μύδροι τινὲς ἐκρηγνύμενοι ἐκ διαλειμμάτων ἐν εἶδει συναλλαγματοειδῶν ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς οἴκου, κατέπληξαν αὐτόν.

Ταῦτα πάντα δὲν εἶχον συμβῆ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος ἢ καὶ ἐνὸς μηνός, ἀλλ' ὅμως πρὶν ἢ παρέλθωσιν ἐντελῶς τὰ τρία ἔτη, τὰ πράγματα εἶχον περιέλθει εἰς ὃ λέγομεν σημείον. Ἐάν δὲ χάρις εἰς τὰ προσήματα τὰ κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἦτον πιθανά, δι' ὧν ὁ Μαυρικίος προσεπάθει νὰ καλύψῃ τὰς παρεκτροπὰς του, ὁ κύριος Βαλτραβέρ ἠδύνετο ν' ἀμφισβῆσει εἰς εἰς περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ υἱοῦ του, οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ὧν βοήθουσι αἱ ἐπαρχίαι, δὲν ἤθελον κείπει νὰ ἐξαγάγωσιν αὐτὸν τῆς πλάνης. Ὡν εὐγενῆς καὶ γενναῖος, εὐπροσήγορος εἰς πάντας, φιλόφρον, εἰλικρινῆς καὶ τιμίος, ὁ ἱππότης εἶχε φυσικῶς πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν τῇ χώρᾳ, οὐχὶ μεταξὺ τῶν χωρικῶν, οἵτινες τὸν ἐλάτρευον, ἀλλ' ἐν τῇ πηλοσίῳ πτόλει λ. χ. ἐνθα δικηγοροῦσιν οἱ τινὲς καὶ ἄλλοι κορυφαῖοι τῶν φιλελευθέρων δῆθεν ἰδεῶν, ἡ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν, ἡγαυάκτων βλέποντες ὅτι ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ κτήματά του καὶ νὰ γείνη ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσι. Ἄπασα ἡ πόλις ἐγίνωσκε πρὸ πολλοῦ τὰ κατὰ τὸν ἐν Παρισίαις βίον τοῦ νέου Βαλτραβέρ, καθότι αἱ ἐπαρχίαι, ὡς καλαὶ μητέρες, δὲν ἐγκαταλείπουσι τοὺς ἀπόντας αὐτῶν υἱούς, ἀκολουθοῦσιν αὐτοὺς διὰ βλέμματος φρονεροῦ καὶ πολυπράγμονος καὶ ἐπιπίπτουσι μὲν κατὰ τῶν ἀποπλανημένων, ἐκδικοῦνται δὲ τοὺς ὑπομένους. Ἐν γένει, ἐάν θέλῃς ν' ἀπελπίσης τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τῶν ὁσίων ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, ἐλθε ἔχων ὑψηλὴν τὴν κεφαλὴν, ἀφοῦ ἀποκτῆσῃς διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ δόξαν, τιμὰς, πλοῦτον, ἐάν ἀπεναντίας ἐπιθυμῆς νὰ χροπονήσῃς αὐτοὺς ἀποπλανήθητι. Ὡστε οἱ ἐνάρετοι συμπολιταὶ σου νὰ δυνηθῶσι νὰ κλαύσωσιν ἐπὶ τῇ καταστροφῇ σου. Ὅταν βλέπῃς τοὺς συμπολίτας σου κλαίοντας, ἔσο βέβαιος ὅτι ἐνδομύχως γελῶσιν.

ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην, ὁ Μαυρικίος εἶχε γείνει ἐντὸς μικροῦ ἀντικειμένου δημοσίου σκανδάλου καὶ ἐνδομύχου εὐφροσύνης. Τὸ μῖσος κρυπτόμενον ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς εὐσπλαγχνίας, ἀπέτεινε πρὸς τὸν ἱππότην μηνύματα φιλάνθρωπα καὶ ὑποκριτικὰ συλλυπητήρια, συμπληροῦν τὸ ἔργον του δι' ἀνωνύμων ἐπιστολῶν.

Ἡ μαρκησία κατέπινε τὰ δάκρυά τῆς, ὁ δὲ ἱππότης κατετήκετο ὀφθαλμοφανῶς. Ἡ χαρὰ πρὸ πολλοῦ ἐξέλιπεν ἐκ τοῦ οἴκου τῶν δύο γε-

ρῶντων. Ἡ Μαγδαληνὴ ἴστατο μεταξὺ αὐτῶν ὡς παρήγορος ἄγγελος ὑπερασπίζουσα τὸν Μαυρικίον καὶ ἐμιλοῦσα περὶ τῆς προσεχοῦς ἐπανόδου τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, ἦν οὐδ' αὐτὴ ἐπίστευε πλέον, συχνάκις δ' ἐκρίπτετο ἐν κλαύσει. Ὅτι δ' ὁ ἱππότης εἶχε καθίως πληγωθῆ, ἦτο φανερόν, καθότι κατ' ἀρχὰς μὲν παρημέλησεν, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ ἐντελῶς ἐγκατέλιπε τὴν γλυπτικὴν. Οὐδὲν εὐφρέσκει πλέον αὐτῷ, μόνη δὲ ἡ Μαγδαληνὴ κατάρθου νὰ φέρῃ ὠχρὴν ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδίαιμα. Ἐλεγεν αὐτῇ ἐνίοτε: Ἄ τέκνον, πρέπει νὰ φροντίσω πρὶν ἀποθάνω νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου, καθότι ὡς βλέπω ὁ Μαυρικίος οὐδέπω θέλει μεριμνήσει περὶ σοῦ μετὰ τὸν θάνατόν μου.—Ἔσο ἡσυχος πάτερ, ἀπάντα ἡ Μαγδαληνὴ, μὴ φρόντιζε. Ἐγὼ τὴν ἀγάπην σου μόνον θέλω, ἀφοῦ ἀποθάνῃς οὐδέποτε θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην. Εἶμαι ἡδὴ εἰς ἔθειν νὰ φροντίσω περὶ ἐμαυτῆς. Χάρτις θεῖα, ἔχω θάρρος, ὅπως δὲ εἰργασθῆτε σύ καὶ ἡ μαρκησία ἐν Γερμανίᾳ, θὰ ἐργασθῶ καὶ ἐγὼ ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ γέρον ἐμεῖς δὲ σεῖων ἡσύχως τὴν κεφαλὴν. Ἡμέραν δὲ τινὰ ἡ νεῖνις ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ κρυφὰ πρὸς τὸν ἐξαδέλφον τῆς, ἀλλ' εἰς τὴν ἐρασίαν αὐτῆς ἐπιστολῆν, ὁ Μαυρικίος δὲν ἀπέτηντησεν. Ὁ ἱππότης δὲν ἔγραψε πλέον, μόλις δ' ἐπέτρεπε νὰ γίνεταὶ ἐνώπιόν του λόγος περὶ τοῦ υἱοῦ του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅμως ὀσμωδέστεραι κατεβῆλθετο καὶ ἠσθάνετο προσεγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀπεφάσισε νὰ ἐκπέμψῃ πρὸς τὸν νεανίαν τελευταίαν φωνὴν ἀγάπης καὶ ἀπελπισίας.

Ἡ ἀπάντησις ἐβράδυνεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, καθότι ὁ Μαυρικίος μακρὰν ὦν τῶν Παρισίων καὶ περιοδεύων ἀγνωστον ποῦ καὶ μετὰ τίνας, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του μόνον ἔλαβε τὰς τελευταίας τοῦ πατρὸς του παραινέσεις. Χάρτι θεῖα, τοῦ νεανίου τὸ φρόνημα ἐβελτιοῦτο, ὡς ἐμαρτύρει ἡ ἐπιστολὴ του. Ἐν αὐτῇ, ἐβλεπέ τις τὴν ἀπελπισίαν ψυχῆς πεπτωκυίας, ἥτις προσπαθεῖ ν' ἀνορθωθῇ. Πιστάζετο τὰ γόνατα τοῦ γέροντος πατρὸς του, ἔβρεχε διὰ τῶν δακρύων του τὰς χεῖρας τῆς μαρκησίας καὶ ἐνεθυμείτο ἐν τῇ μετάνοιᾳ του καὶ αὐτὴν τὴν Μαγδαληνὴν. Ὀλίγως μόνον ἐβδομάδας ἐξῆτει ὅπως διαβρῆξεν τοὺς δεσμεύοντας αὐτὸν ἀνοσίτους δεσμούς, ἐντὸς δὲ τινῶν ἐβδομάδων ἀνεχώρει, ἀπεχαιοῦτιζε διὰ παντὸς τὸν ἀποπλανήσαντα αὐτὸν κόσμον, Ὀυλασοόπνικτος δ' εἰσῆρχετο ἐσαεὶ εἰς τὸν λιμένα. Ὅθ' ἴδω πάλιν τὸν πατρικὸν μου οἶκον, θὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν γλυκεῖαν κοιτίδα τῶν παιδικῶν μου χρόνων! θὰ ἀσπασθῶ τοὺς φίλους τῆς νεότητός μου! καὶ σὲ ἀγαπητῆ μου ἐξαδέλφην, ἥτις βεβαίως ἐγενεῖς ἡδὴ μεγάλη καὶ ὠραία! Ἡ φαντασία του ἀναπτερωθεῖσα ὑπὸ τῶν ζωηρῶν τούτων εἰκόνων, ἐγενεῖν ἐπὶ στιγμὴν εὐχαρῆ καὶ δραστέα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι. Δυστυχῶς, ὅτε ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐφθάσεν εἰς τὴν ἑπαυλιν,

ὁ ἱππότης πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν δὲν ὑπῆρχε πλέον. Εἶχεν ἐκπνεύσει τὴν προτεραίαν καθήμενος πλοσίον τοῦ παραθύρου του, μεταξὺ τῆς μαρκησίας καὶ τῆς Μαγδαληνῆς.

Τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας, ἀφοῦ τὸ χῶμα ἐκάλυψε τὰ λείψανα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅν ἡ τύχη εἶχε γεννήσει εὐγενῆ, ἡ δ' ἐργασία καὶ ἡ πενία ἀνέδειξαν ἄνδρα, ἡ μαρκησία ἔλαβε παρ' ἑαυτῆ τὴν ἐκ δευτέρου ἀπορφανισθεῖσαν Μαγδαληνὴν.

— Τέκνον μου, εἶπεν αὐτῇ, ἡ ἀποστολὴ σου δὲν ἐξεπληρώθη ἐντελῶς, ἔχεις ἀκόμη νὰ κλείσης τοὺς ὀφθαλμούς μου. Κόρη μου, προσέθηκεν, ἀφοῦ ἐν σοὶ εὐρον τὴν ἀποθανοῦσαν θυγατέρα μου, εἶναι δίκαιον νὰ γείνω μήτηρ σου.

Ἐκτοτε ἡ Μαγδαληνὴ ἔζησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μαρκησίας. Μίαν ἐβδομάδα πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ὁ ἱππότης εἶχεν ἐγγείρισεν αὐτῇ ἀπόσπασμα ἐλογγράφου διαθήκης, δι' οὗ ἐκληροδοτεῖ εἰς τὴν ἀνεψιῖάν του ἀγροκλήπιον ἀξίας ὀγδοήκοντα μέγαι εκατὸν χιλιάδων φράγκων, ἐν τῇ διαθήκῃ δὲ ταύτῃ διέλαμπεν ἡ ἀκρὰ τοῦ κληροδοτοῦτος ἀεροφροσύνη. Ὅτε δὲ ἡ μαρκησία, ὅπως καθήσυχασεν τὴν Μαγδαληνὴν περὶ τοῦ μέλλοντός τῆς τῇ ἔδωκε τὸ τεκμήριον τοῦτο τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ τῆς, ἡ νεῖνις ἐξ εὐγνωμοσύνης κινουμένη ἐφίλησε τὴν διαθήκην καὶ τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, ἔπειτα δὲ σήκασα αὐτὴν, ἐκρυσεν εὐλαδῶς τὰ τεμάχια ἐν τῷ κόλπῳ τῆς.

— Τί ἔκαμες κόρη μου! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἐκστατικῆ κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ πράγματι καταγοητευθεῖσα.

— Σὺ ἐρωτᾷς εὐγενῆς καρδία; ἀπῆντησε μειδίως ἡ Μαγδαληνὴ. Οὐδὲν γνωρίζω τῶν κατὰ τὸν βίον τοῦ Μαυρικίου, ἀλλ' ἐννοῶ ὅτι ἔχει ἀνάγκην πολλῶν χρημάτων κακῶς δ' ἤθελον ἀναγνωρίσει τὰς εὐεργεσίας τοῦ πατρὸς, στεροῦσα τὸν υἱὸν μέρους τῆς περιουσίας του. Ἐστὲ βεβαία ὅτι καλῶς ἐπράξα καὶ ὅτι καὶ σεῖς ἠθέλητε πράξει οὕτω.

Ἀλλὰ τέκνον μου δὲν ἔχεις τίποτε, δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ ἐπαναπαύεσαι ἐπὶ τῆς ἀποσιώσεως τοῦ Μαυρικίου. Ἀφοῦ ἀποθάνω—καὶ πολὺν καιρὸν δὲν ἔχω νὰ ζήσω—τί θὰ γείνης;

— Ὅ, τι γίνεταί τις ὅταν ἔχει θάρρος καὶ θέλησιν. Μήπως δὲν εἶμαι χάρις εἰς τὰ μᾶθήματά σας, ὅσον πλοῦσία ἦσθε καὶ σεῖς ἔσαν ἡλιθετε εἰς Νυρεμβέργην; Ἐλπίζω ὅτι ὁ θεός, ἔστις σὰς ἐβόηθησε τότε δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ, ὅα κατορθώσω νὰ ζήσω ὡς ἐξήσατε καὶ σεῖς.

— Εἶσαι γενναία, ἀγαθὴ καὶ ὠραία, εἶπεν ἡ μαρκησία λαμβάνουσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μαγδαληνῆς καὶ καταφιλοῦσα αὐτήν.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν περιέμενον τὸν Μαυρικίον, ὅν ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς του, εἶχε καταπλήξει ὡς κεραυνός. Ἐβδομάδες καὶ μῆνας παρήλθον, ἀλλ' ὁ Μαυρικίος δὲν ἐφάνη. Μετ' ὁ-

λίγον δ' ἔγεινε γνωστὸν ὅτι εἶχε στείλει πληροξούσιον, ὅστις ἠσχολεῖτο περὶ τὴν τακτοποίησιν τῆς κληρονομίας του. Εἶχε γράψει κατ' ἀρχὰς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του ἐπιστολὴν οὐχὶ ὑπὲρ τὸ δῖον φιλόφρονα, ἀλλ' ὅμως κοσμίαν, ἐν ἧ προσέφερον αὐτῇ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ οὐδὲ πάλιν μετὰ δυσαρρεσκείας μέρος τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς του, αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀγροκήπιον οὗτινος εἶχε γενναίως παραιτηθῆ ἡ Μαγδαληνή, ὥστε ὁ Μαυρίκιος ἐν ἀγνοίᾳ προσέφερε τῇ ἐξαδέλφῃ του ὅ, τι αὐτῇ πράγματι τῷ ἐδώρει. Ἡ νεάνις ἀπήντησε ἀπλῶς ὅτι ζῶσα μετὰ τῆς κυρίας de Fresnes οὐθενὸς ἀπολύτως εἶχεν ἀνάγκην, ὃ δὲ νεανίας δὲν ἐπέμεινε. Πού ἦσαν ὅμως αἱ καλαὶ αὐτοῦ προθέσεις; Τὸ σέβας καὶ ὁ ἐλεγχος τῆς συνειδήσεώς του τὸν ἐκώλυον ἴσως τοῦ νὰ πλησιάσῃ τὸν τάφον ὃν αὐτὸς εἶχε προωρῶς ἀνοίξει. Ἡ τοιαύτη ἐπιφύλαξις ἦτο φυσικὴ, οὐδεμίαν δ' ὑπῆρχεν ἀμφισβησία ὅτι ἤθελαν ἔλθει βραδύτερον εἰς Βαλτραβέρ ἵνα ἐξιλεωθῇ.

Ἐνθὺ δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας de Fresnes ἐτρέφετο ἀφελῶς ἡ τελευταία αὐτῆ ἐλπίς, αἱ ὑποθήκαι ἐπιπτον ὡς χάλια ἐπὶ τοῦ Βαλτραβέρ, ἐν δὲ μόλις ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἱππότητος διεδόθη ὅτι τὸ κτήμα καὶ τὸ μέγαρον αὐτοῦ ἔξετιθέτο εἰς δημοπρασίαν. Ἡ μαρκησία καὶ ἡ Μαγδαληνή δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὴν εἰδησίαν ταύτην, ἀπεκάλεσαν δ' αὐτὴν συκοφαντίαν. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ ὅμως, συμπεριπατοῦσαι ἐν τῷ δάσει, καὶ συνδιαλεγόμεναι περὶ τοῦ ἀπόντος Μαυρικίου, ὃν ἠγάπων ἔτι περιπαθῶς καίτοι καταρῶμεναι αὐτὸν, εἶδον διὰ τῶν κιγκλίδων τοῦ κήπου πληθὺς ὑπηρετῶν καὶ χωρικῶν συνομιλοῦντων ἐπὶ τῆς κλιμακῆς ὡς ἐν ἀπελπισίᾳ. Ἐκ προαισθήματος κινούμεναι ἄμα δὲ καὶ περιεργίας, προὔκωρσαν ἀμφότεραι πρὸς τὸ μέγαρον, ἐνθα ἄλλως συχναίς μετέβαινον.

«Ἄχ κυρία μαρκησία! ἄχ κυρία Μαγδαληνή! ἀνεκράξαν πάντες ὁμοῦ, τί ἐπάθαμεν! τί κακὸν μᾶς ἦρε!»

— Τί τρέχει παιδιὰ μου; τί ἔχετε; ἠρώτησεν ἡ κυρία de Fresnes.

— Κυττάξετε κυρία. Τί νὰ λέγῃ ἄρα γε ὁ κύριος ἱππότης, ὁ καλὸς μας κύριος εἰς τὸν οὐρανόν;

Ἐδειξαν δὲ περίφοβοι τὴν θύραν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ μεγάρου, ἀπερ ἔθεβήλουν μεγαλόσχημοι ἀγγελίαι τῆς γεννησομένης δημοπρασίας.

Ἡ Μαγδαληνή ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, δάκρυα δὲ σιωπηλὰ ἔρρευον ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Μὲχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης δὲν εἶχεν ἐννοήσει τὰ περὶ τῶν παρεκτροπῶν καὶ τῆς ἀπωτείας τοῦ Μαυρικίου, ἐνδομύχως δ' ἠθώου πάντοτε αὐτόν. Τώρα ὅμως ἡ εὐγενὴς αὐτῆς καρδία τῇ ἐλεγεν ὅτι ὁ νεὸς ἀπώλετο, ἡ δὲ μαρκησία ἠρρυθρία ἐν τῇ ἀγανακτῆσει της.

— Μὴ σὰς μέλη, παιδιὰ μου, εἶπεν, ἐνόσω

ζῶ τὸ κτήμα καὶ τὸ μέγαρον τοῦτο δὲν θὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς λύκους, αὐτὴν τὴν χαρὰν δὲν θὰ τὴν λάβουν οἱ ἀνόητοι καὶ οἱ φθονεροί. Ἐνοιά σας! θὰ μείνετε σεῖς μὲν οἱ χωρικοὶ εἰς τὰς οἰκίας σας, σεῖς δὲ οἱ ὑπηρεταὶ εἰς τὴν ἐπαυλιν. Ἡ παραμικρὰ μεταβολὴ δὲν θὰ γείνη. Ἔχετε τὸν λόγον μου, πηγαίνετε καὶ παρηγορήσατε τὰς γυναῖκάς σας καὶ τὰ παιδιὰ σας.

Ταῦτα λέγουσα ἄνευ ἀναβολῆς ἐκάλεσε τὸν συμβολαιογράφον καὶ τῷ παρήγγειλε νὰ ἀγοράσῃ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς τὸ κτήμα τοῦ Βαλτραβέρ ἐν τῇ δημοπρασίᾳ. Ὡστε μετ' οὐ πολὺ ἡ μαρκησία ἔγεινε κυρία αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲν μετέβαλεν ἐν τῷ βίῳ της, ἐξηκολούθει δὲ ζῶσα ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαύλει ἐνθα εἶχεν ἀποθάνει ἡ θυγάτηρ της, ἤθελε δὲ ν' ἀποθάνῃ καὶ αὐτῇ.

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον πραξικόπημα τῆς ἀξιεράστου μαρκησίας. Πρὸ πολλοῦ ἤσθάνετο ὅτι ἐκάλει αὐτὴν ἡρέμα μὲν, ἀλλ' ἀκατασχέτως, ἡ ἀνυπόμονος ψυχὴ τοῦ γέροντος συντρόφου της.

— Τί τὸ θέλεις; ἔλεγεν ἐνίοτε πρὸς τὴν Μαγδαληνήν, ποτὲ δὲν εἶχομεν ἀποχωρισθῆ, στοιχηματικῶς δὲ ὅτι ὁ καλὸς μου ἱππότης πλήττει τρομερὰ εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνευ ἐμοῦ. Ἄν ἔκαμα καλὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ περιμένῃ τὸσον καιρόν. Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ στενοχωρεῖ, δὲν ἠξεύρω τί θὰ τοῦ εἰπῶ ὅταν μ' ἐρωτήσῃ τί κάμνει ὁ υἱὸς του.

Τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου της ἡ κυρία de Fresnes ἀφρονήσασα ἐστράφη πρὸς τὴν Μαγδαληνήν, ἣτις ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην της καὶ τῇ εἶπε:—Ὁ σὲ διηγηθῶ ὄνειρον περιέργον, τὸ ὁποῖον εἶδον. Ἐβλέπα τὸν Μαυρίκιον ἐντὸς βαράθρου, ἀποτρόπαιοι ὄψεις εἶπον εἰς τοὺς πόδας του συρίζοντες, αὐτὸς δὲ ἐξηντλεῖτο πρᾶσπαθῶν νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς. ἠθέλα νὰ τρέξω εἰς βοήθειάν του, ἀλλ' οἱ πόδες μου ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν γῆν, ἔπειτα δὲ χεῖρας ἀνισχύρους, ὅτε αἴφνης σὲ εἶδον ἐρχομένην μακρόθεν ἡρέμον καὶ γαληνιαίαν. φθάσασα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, ἔλυσες τὴν λευκὴν ταινίαν αὐτὴν πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ἀνέστυρες αὐτὸν ἄνευ κόπου ἐκ τοῦ βαράθρου· μοι ἐφάνη δὲ τότε λαμπρὸς τὴν ὄψιν καὶ ὡσεὶ μεταβαλλὼν μορφήν. Ἴδου τὸ ὄνειρόν μου, πῶς σοι φαίνεται;

Ἐποῦ ἀκτὶς ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Μαγδαληνῆς, ἣτις ἔμεινε σκεπτικὴ καὶ οὐδὲν ἀπήνητησεν.

Ἡ μαρκησία ἀπέθανε τὴν ἐπαύριον ἡ μᾶλλον ἐσθῆσθ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς νέας Γερμανίδος.

— Κόρη μου, εἶπεν εὐθύμως ὀλίγας ὥρας πρὶν ἡ ἐκπνεύσει, δέν σ' ἐλησμένησα ἐν τῇ διαθήκῃ μου. Ἐπειδὴ σοὶ ἀρέσκει ἡ μικρογραφία, σοὶ ἀφίνω τὰ χράματά μου καὶ τοὺς χρωστήρας μου. Προσπέθησον νὰ εὕρῃς σύζυγον τῇ βοηθείᾳ αὐτῶν.

Καὶ ὄντως, ὅτε ἀνεγνώσθη ἡ διαθήκη, ἡ Μαγδαληνὴ εἶδεν ὅτι ἡ κυρία de Fresnes δὲν εἶχε ψευσθῆ, πλὴν, εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο κληροδότημα ἡ μαρκησία εἶχε προσθέσει τὴν οἰκίαν καὶ τὰς γαίας τοῦ Βαλτραβέρ, ἀφίνουσα οὐχ ἦττον ἰκανὸν μέρος τῆς περιουσίας της εἰς τοὺς φυσικοὺς αὐτῆς κληρονόμους, οὔτινες ἄλλως οὐδεμίαν εἶχον ἀνάγκην αὐτῆς.

Οὕτως ἡ Μαγδαληνὴ εἰσῆλθεν ὡς κυρία εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην ἐν ἧ εἶχε προσέλθει πρὸ πέντε ἐτῶν ἔχουσα ὑπὸ μάλης τὸ μικρὸν αὐτῆς δέμα.

Ε'

Οὐδόλως ἐπαρθεῖσα ἐκ τῆς νέας αὐτῆς θέσεως, ἡ Μαγδαληνὴ εἰσῆλθεν εὐλαβῶς εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου πάντες οἱ ὑπηρεταὶ τὴν ὑπεδέχθησαν ὡς βασιλισσαν. Ἐξῆσε δ' ἐν αὐτῷ ὡς κατὰ τὸ παρελθὸν σεμνῶς καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως, μόνον μέλημα ἔχουσα τὴν φροντίδα τῶν περὶ αὐτὴν, διὰ τῶν εὐεργεσιῶν της δ' ἐκδηλοῦσα τὴν ἐξουσίαν της. Ἄλλως, οὐδεὶς ἤθελε πιστεύσει ὅτι κῆξῃσεν ἡ περιουσία της, ἤθελε δὲ μᾶλλον νομίσαι ὅτι ἔβλεπε τὴν ὄρφανὴν κόρην, οἴαν εἶχεν υἱοθετήσῃ αὐτὴν ὁ θεὸς της.

Ἐξ ἀρχῆς ἐκῆρξεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μεταβάλλῃ κατ' οὐδὲν τὴν οικονομίαν τῆς οἰκίας καὶ ὅτι ἐπαθῆμι νὰ μείνωσι σεβασταὶ αἱ ἔξεις τοῦ ἱππότητος ὡς εἰ μὴ εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ὁσονούπω. Δι' αὐτὴν δὲν ἠθέλησεν ἄλλην κατοικίαν ἢ τὸ μικρὸν δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶχε διέλθει τὴν πρώτην αὐτῆς νεότητα. Ὅσακις προέκειτο νὰ δώσῃ προσταγὴν τινὰ περὶ πράγματος σπουδαίου, συνεβουλεύετο τοὺς ὑπηρετάς της, ἵνα μᾶλλον τί ἤθελεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποφασίσαι ὁ ἱππότης. Ὅσακις δὲ συνέβαινε νὰ δώσῃ συμβουλὴν ἢ νὰ ἐπιπλήξῃ τινὰ (ὅπερ σπανιώτατον) ἐπροουμιάζετο συνήθως διὰ τῆς ἐξῆς φράσεως:—Νομίζω ὅτι οὕτως ἤθελε πράξει ὁ ἱππότης ὁ ἀγαθὸς ὑμῶν κύριος. Πολλάκις ἔλεγεν ὅτι ἀριστὰ τιμῶμεν τὴν μνήμην τῶν ἀγαπητῶν μας, οὐδὲν πράττοντες τὸ δυνάμενον νὰ λυπήσῃ αὐτοὺς καὶ ἐξετάζοντες πρὶν ἢ τι πράξωμεν, τί ἤθελον εἶπει ἐὰν ἦσαν εἰσέτι παρόντες. Τέλος, ὁσακις ἐποιεῖτο λόγον περὶ τοῦ Μαυρικίου, τὸν ἀνέφερε μετὰ σεβασμοῦ ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ νεαροῦ τινος βασιλέως οὐ διεχειρίζετο τὴν περιουσίαν κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα αὐτοῦ, θεωροῦσα ἐαυτὴν οὐχὶ ὡς βασιλισσαν, ἀλλ' ὡς ἀντιβασίλισσαν.

Γενόμενου γνωστοῦ ἐν τῇ χώρα τοῦ αἰφνιδίου πλοῦτου της, δὲν ἐβράδυναν οἱ γαμβροὶ νὰ παρυσιασθῶσι. Τὸ Βαλτραβέρ ἔγεινε Μέκκα τις ἡ Ἅγιος Τάφος, ὃν προσέβλεπον πάντες οἱ ἄγαμοὶ τῆς ἐπαρχίας ἄνδρες, ἐπὶ τινὰς δὲ μῆνας οἱ προσκυνηταὶ οὗτοι ἐπορεύθησαν ἀθρόοι πρὸς τὸν βωμόν, ἵνα προσκυνήσωσι. Μικροὶ κτηματῖαι καὶ εὐγενῆσιν πτωχοὶ, νέοι καὶ γέροντες ἔδραμον

πανταχόθεν ὃ μὲν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του, ὃ δὲ πεζός, ἄλλος ἐπὶ ἵππου ἰσχυροῦ.

Καίτοι σοβαρὰ καὶ σύννομος, ἡ Μαγδαληνὴ ἐκέκτητο τὴν ἄδολον φαιδρότητα καὶ τὴν λεπτὴν εἰρωνεῖαν, ἣν συναπάγεται συνήθως συνειδήσις καθαρὰ, φρόνημα εὐθὺ καὶ νοῦς ὑγιής. Εἰς τοὺς πιστοὺς ἐκεῖνους ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο θέαμα κατανοητικὸν τῷ ὄντι, τὸ νὰ βλέπῃ τις ὄρφανὴν κόρην καθισταμένην αἴφνης τὸ ἀντικείμενον τοιαύτης ἀφιλοκερδοῦς λατρείας. Εἶχεν ἀκούσει ἀληθῶς ἐν Γερμανίᾳ, ὅτι ἡ Γαλλία εἶναι ἡ πατρίς τῶν γενναίων καὶ εὐσεβῶν ψυχῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ λατρεύωσιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τοὺς δυστυχεῖς. Ἐν μόνον τὴν ἐλύπει, ὅτι εὐτυχὴς οὖσα ἐν τῇ ταπεινῇ αὐτῆς θέσει δὲν ἐπεθύμει ν' ἀνταλλάξῃ αὐτὴν ἀνθ' ἧς προσέτεινον αὐτῇ ἐξάρχου τιμῆς. Οὕτως ἀπεμάκρυνεν ἀλλεπαλλήλως τοὺς εὐσεβεῖς ἐκεῖνους καὶ θρησκούς ἀνθρώπους.

Ἄλλως τε ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε δώσει παρομοίαν ἀπάντησιν εἰς τὰς περὶ γάμου προτάσεις τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ ἱππότητος. Ἡ νεάνις εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ μὴ νυμφευθῇ, ἐὰν δὲ τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία της, τὴν ἐπιδοκιμάζω, οὐδέποτε ἐννοήσας τὴν χλευσὴν τὴν προσαιτημένην συνήθως εἰς τὰς κόρας τὰς γηρασκουσᾶς ἐν ἀγαμίᾳ. Μήπως οἱ σύζυγοι εἶναι ἐμπόρευμα τοσοῦτον σπάνιον ἄμα δὲ καὶ τοσοῦτον ἀπαραίτητον, ὥστε νὰ μὴ δύνανται αἱ γυναῖκες νὰ ζήσωσιν ἄνευ αὐτῶν καὶ μῆπως εἶναι δύσκολον νὰ εὕρεθῇ τοιοῦτος; Ἄν ὑπάρχει γυνὴ ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀσχημὸς καὶ πτωχὴ, μὴ ἀπαντήσασα σύζυγον ἐν τῷ βίῳ της, ἀλλ' ἐκτιμῶ ἐκεῖνην, ἣτις προτιμᾷ νὰ γηράσῃ ἔρημος μᾶλλον, ἢ νὰ συνάψῃ γάμον ἀνάμυστον μετ' ἀνδρὸς ὅπως δῆποτε κατωτέρου αὐτῆς.

Ἀπαλλαγείσα τῶν μνηστήρων της, ἡ Μαγδαληνὴ ἐζῆσεν ἐν ἀπομονώσει φροντίζουσα περὶ τοῦ μικροῦ αὐτῆς βασιλείου ἀγαθοεργοῦσα καὶ καλλιεργοῦσα τὰς τέχνας. Ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ θεοῦ της ἐξήγαγε βιβλία τινὰ παλαιὰ καὶ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἔτι μᾶλλον ἀνέπτυξαν τὴν διανοίαν αὐτῆς, ὥστε ἐν ἡλικίᾳ ἐνός καὶ εἰκοσιν ἐτῶν ἐξεπροσώπει ἐν τῇ Ἰλαρᾷ αὐτῆς καλλονῇ καὶ τῇ γλυκεῖᾳ σοβαρότητι, τὴν χάριν καὶ τὴν σύνεσιν, τὴν ὀρθοφροσύνην καὶ τὴν ποιήσιν, ὡς τὰ ἀνθη, τὰ ὁποῖα ἀπαρρόφωσι τοὺς χυμούς τῆς γῆς διὰ τῶν ριζῶν καὶ τοῦ στελέχους, δέχονται δ' ἐνταυτῷ ἐν τῷ εὐώδει αὐτῶν κάλυκι τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ. Ἦτο δὲ προσέτι καὶ εὐσεβής, καθ' ἑκάστην Κυριακὴν προσερχομένη εἰς τὴν λειτουργίαν εἰς τὸ Neuuy-les-Bois καὶ εὐχαρίστως ἐπισκεπτομένη τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο χωριον, ὅπερ εἶχεν ἴδει αὐτὴν ἔρημον καὶ ἐγκαταλειμμένην, καὶ οὕτως νῦν οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ὄρφανοὶ κλύγον αὐτὴν ἐξερχόμενη τῆς ἐκκλησίας, σπανίως ἐλησμένοι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰ-

κίαν τῆς ἀγαθῆς χωρικῆς, ἥτις τῇ προσήνεγκεν ἄλλοτε γάλα. Τὸν Πάτρον ὅμως οὐδέποτε κατάρθρωσε νὰ ἡμερώσῃ· εἶπε δὲ ὅτι ἡ συνειδήσις του τὸν ἠλεγγεν, εἶπε δὲ ὅτι ἐφοβεῖτο μήπως ζῆτησῇ παρ' αὐτοῦ τὸ νομισμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε ἰάθει· ἔτρεχε δὲ πάσῃ δυνάμει καὶ ἐκρύπτετο ἅμα βλέπων αὐτήν.

Ἄφου δὲ τὰ πένθημα χρώματα, ἅπερ ἀφίνει συνήθως ὁ θάνατος διεσκεδάσθησαν περὶ τὴν Μαγδαληνὴν, ὁ δὲ χρόνος μετέβαλεν εἰς μειδιώσας σκιὰς τὰ φάσματα τῆς θλίψεώς της, ἡ νεανίς ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς εὐτυχιστάτη εἰ μὴ ἐβασάνιζεν αὐτὴν ἀδιάλειπτος μέριμνα. Τί ἔπραττεν ὁ Μαυρίκιος; ποῦ ἦτο; Ἄπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του οὐδὲν περὶ αὐτοῦ εἶχεν ἀκούσει ἢ τὴν δοσιμείαν ἀξιοσημειωμένην ἀστωτεῖαν του. Πρὶν ἢ λάβῃ κατοχὴν τοῦ Βαλτραβέρ, ἡ Μαγδαληνὴ ὑπέκρουσε εἰς αἰσθημα ἀεροφροσύνας, τὸ ὁποῖον ἐνοοῦσιν αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, ματαίως ὅμως θὰ προσπαθῶσιν ν' ἀντιληφθῶσιν αἱ ποταπαὶ φύσεις, εἶχε γράψῃ πρὸς τὸν ἐξαδέλφον της ζήτησα, οὕτως εἰπεῖν, συγγνώμην ἐπὶ τῇ λαχούσῃ αὐτῇ τύχῃ. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἦν ὡφείλε ν' ἀσπασθῇ εὐλαβῶς ἐὰν ἐσιώζετο ἐν αὐτῷ αἰσθημα ἀρετῆς, οὐδεμίαν ἐδωκεν ἀπάντησιν. Καὶ ὅμως τοσοῦτους ἔχουσα λόγους, ὅπως ἀποκρούσῃ αὐτὸν τῆς καρδίας της, ἡ Μαγδαληνὴ ἐμερίμνα εἰσέτι περὶ τοῦ δυστυχοῦς νέου, δι' ἐσυλλογίζετο καὶ ἐβλεπε κατ' ὄνειρον, ὅσον εἶχεν ἰδεῖ αὐτόν, ὅτε ἠνέριζεν αὐτῇ, τὸ πρῶτον, τὴν φιλόξενον οὐραν. Κατὰ τὴν ἐπαχὴν ἐκείνην ἦτο ἀληθῶς κοράσιον μικρὸν εἰσέτι, ἀλλὰ καθ' ἣν ἡλικίαν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες μάλιστα ἀφίνομεν τὰ παιδικὰ παίγνια, τίς οἶδε τί βλαστάνει εἰς τὰς δεκαπενταετῆς καρδίας τῶν γυναικῶν!

Ὁ Θεὸς βλέπων πῶς σχηματίζεται ὁ ἀδάμας ἐντὸς τῶν σπλάγγων τῆς γῆς, καὶ πῶς ὁ μαργαρίτης γεννᾶται ἐν τῷ βυθῷ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ Θεὸς μόνος εἶδε τί ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κορασίδος συνέβη κατὰ τὴν πρῶτην μετὰ τοῦ Μαυρικίου συνάντησιν. Ἡ Μαγδαληνὴ πολλὸν χρόνον δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὰ περὶ τῶν παρεκτροπῶν αὐτοῦ λεγόμενα, τὸν ὑπερήσπισε δὲ κατὰ πάντων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἐπικεικῶς πατρὸς του καὶ τῆς ἀγαθῆς μαρτυρίας. Τέλος, ἀφού εἶδε τὸν πρόωρον τοῦ ἱππότου θάνατον καὶ τὴν διὰ δημοπρασίας πώλησιν τοῦ πατρικοῦ αἵμου, δὲν ἠδυνήθη πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος ὑπῆρξεν οὐχ ἥττον ὁ κρύβιος αὐτῆς στοχασμὸς, ὁ μυστικός της πόθος. Τὰ αἰσθηματὰ δὲ ταῦτα, εἶχον λάβει μελίζονα ἀνάπτυσιν, ἀφ' ἧς Μαγδαληνὴ εἶχε ἐν Βαλτραβέρ, εἶθα ἔβλεπε πανταχοῦ τὰ ἴχνη τοῦ νεανίου. Ἐν τῷ δωματίῳ του οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, διήγαγε δ' ἐν αὐτῷ ἡ Μαγδαληνὴ ὥρας ἐλοκλήρους ἄλλοτε μὲν θλίψεως,

ἄλλοτε δὲ πλήρεις γοητείας. Ἐν τῷ κήπῳ ἐκάθητο ὑπὸ τὰ δένδρα τὰ ὑπ' αὐτοῦ φυτευθέντα. Ἐν τῇ αὐλῇ οἱ ὀρθρετικοὶ του κῆνες ἐλείγον τὰς χεῖράς της. Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἐβλεπε πέραν τῶν φρακτῶν τοὺς ἵππους του βόσκοντας ἐλευθέρως ἐν τῷ χλοερῷ λιμνῶνι. Τοῦ ἐστιατορίου τὰ ξύλινα κοσμήματα εἶχεν ἐργασθῆ αὐτός. Τέλος, ὑπῆρχεν ἐν Βαλτραβέρ ἀγαθὴ καὶ καλὴ κόρη οὐδέποτε καταλιπούσα τὸ μέγαρον, ἐν ᾧ εἶχε γεννηθῆ συγγράμωσιν σχεδὸν μετὰ τοῦ Μαυρικίου. Ἀμφότεροι ἐθήλασαν τὸ αὐτὸ γάλα, τοῦτο δὲ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Γαλλίας καθίστησιν εἶδος ἀδελφότητος μετὰ τῶν παιδίων. Ὁ ἱππότης, ὅστις τὴν ἠγάπα, εἶχε πως ἐκπαιδεύσει τὴν κόρην, αὐτὴ δὲ καλῶς ποιεῖσα, ὀλίγον ὠφελήθη ἐκ τῶν μαθημάτων του, ἀλλὰ διετήρησε τὰ προτερήματα, δι' ὧν εἶχε προικίσαι αὐτὴν ἡ φύσις καὶ ἦτο καθαρά, δραστηρία, ζωηρά, εὐχαρῖς, ὠμίαι δὲ μετὰ παρρησίας καὶ ὑφραίνε τούς ὀφθαλμούς διὰ τῆς λαμπρῆς αὐτῆς ὑγείας. Ἐν μόνον δ' εἶχεν ἐλάττωμα, τὴν παταγώδη ἐνίοτε ἐκδήλωσιν τῶν φύσει ἐξημμένων αἰσθημάτων της. Πρὸς τὸν Μαυρίκιον ἔτρεφεν οὐχ ἡγάπην, ἀλλ' ἀληθινὴν λατρείαν, ἐθεώρει δὲ ὅτι καλῶς εἶχε πράξει κατασπάταλῆσας τὴν περιουσίαν του, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὰς ἀρέξεις του, ἐν μόνον θαυμάζουσα, ὅτι ὑπῆρχον ἄνθρωποι τολμῶντες νὰ κατακρίνωσιν αὐτόν. Ἐὰν ἐμπροσθῆ ἀντι νὰ πωλήσῃ τὸν οἶκον τῶν πατέρων του, ἡ Ὀρσολα ἤθελεν ἀδιστακτικῶς ἀποφανθῆ ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀξιοθαύμαστον. Ἐὰν δ' ἔψῃνε τούς χωρικούς χάριν διασκεδάσεως, ἤθελεν εἰπεῖν τὴν τοιαύτην πρᾶξιν τὸ πολὺ πολὺ ἀλλόκοτον. Τὴν Μαγδαληνὴν ἠγάπησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐπίσης περιπαθῶς. Ἄμα μαθοῦσα ὅτι μικρὰ γερμανίς, ὀρφανή, ἐξαδέλφη τοῦ Μαυρικίου ἦλθεν εἰς τὴν ἑπαυλίαν, ἔτρεξε, ὠρμησεν ἐπ' αὐτῆς καὶ μικροῦ δεῖν τὴν ἐπινίξεν εἰς τὰ δάκρυα της. Νοστιμιωτάτη ἦτο πρὸ πάντων ὁσάντις οἱ ὑπηρεταὶ ἢ οἱ ἐργάται ἐτόλμων νὰ ἐκφράσωσιν ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ νέου ἱππότη· τούς ἐρράπιζε, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἔχουσα βίωμαλίας τὰς χεῖρας, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μᾶλλον θαρραλώτεροι τὴν ἐφοβοῦντο. Ἡ Μαγδαληνὴ συνωμίλει εὐχαρίστως μετ' αὐτῆς περιττὸν δὲ νὰ εἴπωμεν ποῖον τὸ γόητρον τὸ ὄθου αὐτὴν εἰς τοῦτο. Ἐπειδὴ καὶ ἡ Ὀρσολα οὐδεμίαν ἐγίνωσκε μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν τοῦ θυμῶν περὶ Μαυρικίου, τὰ πράγματα συνεβιάζοντο ἄριστα. Ἡμεῖρα δὲν παρήρηχοτο χωρὶς νὰ καλέσῃ αὐτὴν ἡ Μαγδαληνὴ, τότε δὲ καθήμεναι πλησίον παραθύρου ἢ μὲν κεντῶσα, ἢ δὲ βάντουσα, συνδιελέγοντο περὶ τοῦ Μαυρικίου. Ἡ Ὀρσολα ἐδιηγείτο πρῶτον τὰ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ νεανίου, εἶπε δὲ πάντοτε τὰ αὐτὰ, ἀλλ' αὐτὴ μὲν δὲν ἀπέκαμινεν ἀκούουσα, ἐκείνη δὲ δὲν ἀπέκαμινεν ἐ-

παναλαμβάνουσα τὰ αὐτὰ. Ἄναπολοῦσαι τὰς ἀναμνήσεις των, ἤρχοντο εἰς τὴν παρούσαν ὥραν. Ἡ Ὀρσολα παρῆστα τὸν ἀδελφόν της ὡς ἀκλιδίωτον ἀμνὸν καὶ προέλεγε τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἐπάνοδον. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔσειε τὴν κεφαλὴν. Ἐν τούτοις τὸ ἀγροκῆπιον δὲν εἶχε πωληθῆ, ἄρα ὁ Μαυρίκιος δὲν εἶχεν ἀποχαιρετίσαι διὰ παντός τὴν χώραν.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐσχάτη αὐτῆ ἐλπίς ἐξέλιπε. Τὸ ἀγροκῆπιον ἐπωλείτο, ἐπειδὴ δὲ ἐν δυστυχίᾳ οὐδέποτε ἔρχεται μόνον, ὡς λέγει ἡ παροιμία, συμβᾶν ἀπροσδόκητον κατετάραξεν αἴφνης τὴν μικρὰν ἀποικίαν. Δικαστικὸς ὑπάλληλος ἀνήγαγε τῇ Μαγδαληνῇ ὅτι ἀνεψιὸς τις τῆς κυρίας de Fresnes, νομιζόμενος ὡς πρὸ ἔτων τεθνεώς, εἶχεν ἐπανέλθει καὶ προσέβαλλε τὴν διαθήκην τῆς θείας του, ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχοντο αἱ ἐχθροπραξίαι.

Μετ' οὐ πολλὸν δὲ χρόνον, ἡ Μαγδαληνὴ περιεπαύει τὴν ἐσπέραν ἐν τινι δενδροστοιχίᾳ τοῦ κήπου, μόνη καὶ θελήμηνη, ἀλλὰ δὲν ἐτάραττεν αὐτὴν ἡ περὶ τῆς περιουσίας της φροντίς, καίτοι δὲν προσέβλεπε τὸ πέρας τῆς ἀρχαμένης δίκης καὶ ἀπεστρέφετο ἐν γένει τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἐπαύλειος ὑπερηφάνως, ἐκ σεβασμοῦ δὲ μόνον πρὸς τὴν μνήμην τῶν εὐσεργειῶν της, ἀπεφάσισε νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά της. Ἐκπληρώσασα τὸ χρέος της τοῦτο, ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἀποθησαυρομένου. Τί ἐνδιέφερον αὐτῇ ἡ περιουσία αὐτῆ, εἰς ἣν ὁ Μαυρίκιος δὲν ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ πλέον; Οὐδέποτε ἐθεώρησεν αὐτὴν ἄλλως πως ἢ ὡς κτῆμα τοῦ ἐξαδέλφου της, ἐπὶ τρία δὲ ἔτη μίαν εἶχε χαρὰν, ἐν ἔτρεπε γλυκὴ ὄνειρον, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ ἀσωτος υἱὸς ἤθελε λάβει ἐκ νέου κατοχὴν τῶν πατρικῶν κτημάτων.

Ἄλλ' ἐκεῖνος τί ἐγίνετο ἐν τούτοις; Εἰς στροφὴν τινὰ τῆς δενδροστοιχίας ἡ Μαγδαληνὴ τὸν εἶδεν αἴφνης ἐνώπιον αὐτῆς. Αὐτός ἦτο ὁ Μαυρίκιος, ἀλλ' ὠχρὸς καὶ ἠλλοιωμένος καὶ ἔχων ἄψιν φάσματος. Φεῦ! φάσμα ἦτο πραγματικῶς τοῦ ἄλλοτε Μαυρικίου. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐστατικῇ ἠθέλησε νὰ βίβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλὰ τὴν συγκίνησιν της ἀνεχάϊτισεν ἡ ψυχρότης τῆς καθηρῶς μορφῆς του. Παρατήρησας ὅτι ἡ ἐσπέρα ἦτο δροσερὰ, πρότεινεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην του νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἑπαυλίαν, ἐνῶ δ' ἡ Μαγδαληνὴ ἔτρεμεν ἐπὶ τοῦ βραχιονός του στηριζομένη, αὐτὸς ἐβάδιζε στερεῶς τῷ βήματι. Ἀνέβη ἀνευ δισταγμοῦ τὴν κλίμακα, μόνον δ' ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἡ Μαγδαληνὴ τῷ εἶπεν.—Ἐδῶ ἀπέθανεν ὁ πατήρ σου,—ἐφάνη συγκινομένης καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.— Ἄ σὺ εἶσαι; εἶπε πρὸς τὴν Ὀρσολαν, ἥτις τὸν κατασπάζετο. Ἄφου δ' ἀπυθῆκε πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του τε-

τοιμμένας τινὰς φράσεις, εἶπεν ὅτι ἔτοιμος ὦν ν' ἀναχωρήσῃ εἰς περιουσίαν μακροχρόνιον, ἐξ ἧς ἠλπιζε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ, ἐπεθύμησε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν πατρικὸν οἶκον. Μετὰ παρελθούσιν μίαν ὥραν ἀπεσῆθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Δυστυχισμένε! ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνὴ ἐκρηγνυμένη εἰς δάκρυα, ἐνῶ ἡ Ὀρσολα ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀπολιθωθεῖσα.

Ὁ Μαυρίκιος ἐρχόμενος εἰς Βαλτραβέρ εἶχεν ἀπόφασιν νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ ὀλίγας μόνον ὥρας, νὰ ἐπιστρέψῃ δ' ἔπειτα εἰς Παρίσιους ὅπως προπαρασκευασθῇ εἰς τὸ μέγα ταξίδιον, τὸ ὁποῖον ἐμελέετο. Ἐπὶ τῇ παρακλήσει τῆς ἐξαδέλφης του, συνήνεσε νὰ μείνῃ ἡμέρας τινὰς, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ, ὅπως εἶχε διαφραγῆ ἡ καρδία του καὶ ὁ νοῦς του, εἶδε δὲ αὐτὸν πολλὰκις συλωρῶν καὶ λοιδορῶν, ἀλλὰ σπανίως ἀγαθῶν καὶ φιλοφρονῶν. Ἐφάνη ὅμως μεριμνῶν περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἐξαδέλφης του καὶ φυλλολογῆσας, κατὰ συνειδήσιν, τὴν δικογραφίαν, ἔκρινεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔβαινε καλῶς καὶ ἀπεφάνετο ὅτι ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἤδη τετελεσμένην.

— Σὲ ἀφορᾷ, ἐξαδέλφε, εἶπε μειδιῶσα ἡ νέα. — Ἐμὲ!

— Δὲν ἠξέουρες ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σου, εἶσαι κύριος τοῦ κτήματος τούτου;

— Πρὸς Θεοῦ, φιλιτάτη μου, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος ἀδιαφόρως, μὴ κάμνης ματαίας θυσίας. Νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅλας τὰς ἐπαύλειας τῆς Γαλλίας νὰ εἶχα, δὲν θὰ ἤμην εὐτυχῆς.

— Μῆσαι λοιπὸν δυστυχῆς Μαυρίκιε; ἀπεκρίθη ἡ Μαγδαληνὴ διὰ φωνῆς γλυκείας ἅμα δὲ καὶ μελαγχολικῆς.

— Ἐγὼ, Μῆσαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων. Τὴν ἐπαύριον ἡ Μαγδαληνὴ ἔμαθεν ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ. Ἐκ Παρισίων δὲ ἔγραψεν ὅπως ζήτησῃ διὰ τοῦτο συγγνώμην. Μετὰ δύο μῆνας ἔγραψε καὶ πάλιν, εἶχεν ἀποπερατώσει τὰς προπαρασκευὰς του καὶ ἀνεχώρει ἐπὶ τέλους. Αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστολαὶ καίτοι σιωπητικαὶ τὴν ἐκφρασιν, ἐμαρτύρουν τὴν κακὴν τῆς ψυχῆς του κατάστασιν, ἡ τελευταία μάλιστα ἐνέφανε μεγίστην ἀποθάρρυνσιν καὶ στυγεράς ἐλπίδας. Ἡ πρῶτη αὐτῶν κατελύπησε τὴν Μαγδαληνὴν μέχρι θανάτου, ἡ δευτέρα δὲ τὴν κατεφόβισε.

Ἐν τούτοις, ἡ δίκη ἐξηκολούθει, πάντες δὲ οἱ εὐσεβεῖς προσκυνηταί, οἱ ὑπὸ τῆς Μαγδαληνῆς ἀποκρουσθέντες, ἐχαιρῶν ἤδη ἐπὶ τῇ τροπῇ, ἢν ἐλάμβανον αἱ ὑποθέσεις αὐτῆς, μόνη δ' αὐτὴ οὐδόλως περὶ αὐτῶν ἐφρόντιζε.

Ἐπειρὶ συνέμια Βασιλ. Σ. ΣΥΝΤΕΡ.

Ἄπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ἦτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1837, μέχρι τοῦ 1878, ἐμαθήτευσαν ἐν αὐτῷ 8424 φοιτηταί.

ΟΙ ΒΟΡΕΙΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Ο Βόρειος Αμερικανός έχει σύνθημα αντίστροφον τοῖς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τὸ «σπεῦδε οὐχὶ βραδέως»· ἐπισπεύδει τὴν ἀποδημίαν του, ὡς ἐπισπεύθει τὴν ἀφίξίν του· πανταχοῦ ἐνατενίζει πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ὡς ἀστεία πολικὸν, πρὸς δὲ τείνει μετὰ τῆς αὐτῆς φυσικῆς ἀνάγκης, μεθ' ἧς ἡ μαγνητικὴ βελὸν πρὸς τὸν βορρᾶν. Ἡ ἀγάπη τῶν χρημάτων εἶναι μητρόπολις πάσης αὐτοῦ ἀρετῆς καὶ κακίας· ἐκ φύσεως ἄμα καὶ ἐξ ἀνατροφῆς ἀγαπᾷ τὰ χρήματα. οὐχὶ ὡς ὁ φυλάργυρος ἵνα τὰ καταθάψῃ, ἀλλ' ἵνα διαπρέψῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ λάβῃ ἐπικράτησιν, ὅταν μόνον τὰ ἀργύρια δύνανται νὰ πορίσῃσιν. Ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, ὡς προϊόν τῆς ἐργασίας, ἧτις εἶναι δευτέρα αὐτοῦ φύσις. Κύριον αὐτοῦ στοιχείον ὑπολαμβάνει τὴν κοινωνίαν, ἐν ᾗ περιτρέφεται ὅσον δύναται εὐότερον. Τὸν υἱὸν του, ἅμα συμπληρώσαντα τὸ πέμπτον καὶ δέκατον ἔτος, δὲν στέλλει πλέον εἰς τὴν σχολὴν, ἀλλὰ τῷ λέγει «ὁ πατήρ σου ἔκαμε τὴν τύχην του· κάμε καὶ σὺ τώρα τὴν ἰδικήν σου, διότι ἤλθεν ἡ πειρὰ σου· ἐμπορεῖς νὰ ἀναγινώσκῃς νὰ γράφῃς, νὰ ἀριθμῇς, νὰ ἐργάζῃσαι, ἀπελθε λοιπὸν ἐκ τῆς οἰκίας». Ὁ νέος παραγρημα ἀπέργεσται μετὰ θάρρους εἰς ζήτησιν τοῦ δέρατος. Ὡς ὑπάρχουσι λαοὶ μαχητῶν, λαοὶ ποιμένων, οὕτως ὑπάρχουσι λαοὶ κερδοσκόπων. Ὁ Ἀμερικανός, καὶ ὑπερπλουτῆσας, δὲν καύεται ἐργαζόμενος, διότι ἡ ἐργασία εἶναι ἕρκος αὐτοῦ ὁ ἐπιούσιος. Τὸν βίον ὑπολαμβάνει στάδιον ἀνευ ὀρισμένου τέρματος· ἐὰν πλουτήσῃ, ποιεῖ νὰ γίνῃ πλουσιώτερος, πολλάκις δὲ ἀποβάλλει ἄλλην αὐτοῦ τὴν οὐσίαν. Τὰ δολλάρια εὐκόλως κερδαίνει καὶ εὐκόλως δαπανᾷ, ἀφίπων νὰ ἐκρεύσῃσιν ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὅσα συνήθως διὰ τῆς δεξιᾶς.

Ἀμερικανός, τρίς ἢ τετράκις κερδήσας καὶ τσακίς ἀπολέσας πολλά ἐκατομμύρια, εἶναι φαινόμενον οὐχὶ σπάνιον. Οὐδέποτε ἀποπτοεῖται, οὐδ' ἀπορραθυμῆ πρὸς τὰ ἐμπόδια τῆς πτωχεύσεως. Ἀπὸ ἀλλογενῆς ὡν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ αἰσθημάτος ψευδωνύμου φιλοτιμίας ἢ αἰδοῦς, ἀναλαμβάνει ἀδυστάκτως οἰανδήποτε ἂν εὐρὴ ἐργασίαν, κάλλιστα συνειδώς, ὅτι, εἰ καὶ ἀπώλεσε τὴν οὐσίαν του, τιμᾶται οὐχ ἧσσον ἢ τὸ πρόσθεν. Ὅσον ταπεινὴ, ὅσον ὑψηλὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἢ θέσις του, οὐδέποτε καταφρονεῖται ὑπὸ τῶν πατριωτῶν του, οἵτινες τοσοῦτον ἀγνοοῦσι διὰ τιμῆς τὴν διὰ χειρῶν ἐργασίαν, ὥστε κινδυνεύει τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι οὐχὶ ὁ Ἡσίοδος, ἀλλ' οἱ βόρειοι Ἀμερικανοὶ πρῶτοι ἐπενόησαν τὸ ἀπόφθεγμα «ἔργον δ' οὐδὲν ἐνείδος, ἀεργίη δὲ τ' ἐνείδος». Ἰπέρτερος ὡν πάσης προλήψεως ὁ Ἀμερικανός αἶρει ἐκ τοῦ μέσου τὰ παρεμβολόμενα προσκόμματα καὶ προτιμᾷ μὲν νὰ κερδήσῃ χρήματα, ἂν δυνήθῃ, τιμίως· ἐν δὲ τῇ ἐναντίᾳ περιπτώσει κερδαίνει καὶ ἀτίμως, διότι ἡ μὲν

ἀξία ἐκάστου κρίνεται ἐκ τῆς ἐπιτυχίας, ἡ δὲ ἱκανότης καὶ ἡ τολμηρία ἠλεκτρίζουσι τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ. Ἐν τῇ χώρα τῶν τεραστῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν ἀλλοπαλλήλων τῆς τύχης μεταβολῶν, ἡ κονφότης, δι' ἧς συνομολογεῖται ἐν δάνειον, συνεπάγεται πλείστας χρεωκοπίας· ἀλλ' ὁ χρεωκοπήσας δὲν κατέστη διὰ τοῦτο ἄτιμος. Ἐὰν μὴ ἐξέφυγῃσεν τὰ χρέη του, ἐὰν ἐξπάτησεν ἄλλους, δὲν δνειδίζεται αὐτός, ἀλλὰ καταγελῶνται καὶ περιφρονοῦνται οἱ ὑπὸ τούτου ἐξαπατηθέντες.

Ὁ βόρειος Ἀμερικανός δὲν εἶναι ἄσωτος, ἔχει ὅμως πλείονα ἐλαττώματα, ἢ ὅσα συνήθως δμολογεῖ, διότι, κατ' αὐτόν, ἐλάττωμα, μὴ ἀποκαλυπτόμενον, δὲν εἶναι ἐλάττωμα. Δὲν ἔχει ἐρωμένες· ἀλλὰ παμπόλων οἰκίων αἱ γυναῖκες διατρέφουσιν ἵππους καὶ ἀμάξας. Ἀποστρέφεται τὴν μέθην· ἀλλ' οἱ πωληταὶ οἰνοπνευμάτων πλούτουσιν. Ἀποδοκιμάζει τὸ χαρτοπαίγιον· ἀλλ' οἱ ταῦτα διενεργούντες γίνονται ἐκατομμυριοῦχοι. Καταφρονεῖ παρασήμων καὶ ἄλλων δειγμάτων τιμητικῶν· φορεῖ ὅμως σταυρούς μικροῦς καὶ ἄλλα ἔγκαιστα σήματα πολυτίμα· ἐρωτώμενος δὲ εἰς τί παρασημὸν ἀνήκουσιν αἱ ταινίαι καὶ τὰ μετὰ τὰς αὐτῶν, λέγει, ὅτι εἶναι σύμβολα τῆς λέσχης ἢ τοῦ σωματείου του ἢ τοῦ συνδέσμου τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων. Αὐτοὶ οἱ δακτύλιοι καὶ αἱ πόρπαι τοῦ λαϊμοδέτου τοῦ οὐραίου ζουσι πρὸς παράσημα καὶ θαμβοῦσι τοὺς θεωμένους.

Ὁ πολυάσχολος Ἀμερικανός οὐδέποτε οὐτὲ εὐκαιρίαν ἔχει οὐτὲ ὄρεξιν νὰ ἡμερώσῃ τὸ ἦθος καὶ νὰ φανῇ ὀπισθοῦν ἄβροδ τοὺς τρόπους. Καὶ βαθύπλουτος ὡν, οὐδεμίαν ποιεῖται ὀρθὴν χρῆσιν τρωφῆς· μένει δὲ ἀγροῦκος καὶ ἐντὸς αἰθουσῶν κομψοτάτων. Τῶν περικαλλῶν κτιρίων καὶ τῶν πολυτελῶν ἐπαυλείων του προτιμᾷ τὸν ρυπαρὸν καὶ ἀτελῶς φωτιζόμενον κοιτώνα, ἐν ᾧ ἐργάζεται ὡς ἀκατάπνοος καὶ ἀκίβητος ἀργυρίου τράπεζίτης. ἔχει ἀμάξας βασιλικᾶς, καταβαίνει ὅμως εἰς τὴν γραφεῖόν του καθήμενος ἐπὶ τοῦ ὀκρίσαντος κοινῶν λεωφορείων ἐν μέσῳ χειρωνακτικῶν καὶ ἀχθοφόρων. Πρὸς τοὺς ξένους πειράται νὰ ἐπιδείξῃ ἀβροφροσύνην, ἀλλὰ φαίνεται σκαιὸς, ἀπειράκαλος καὶ ἐνίοτε ἀπότομος. Μεγαλειτέρᾳ ἀγροικίᾳ καὶ σκαιότητι ἠθῶν ἐπικρατεῖ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταῖς δυτικαῖς· ὁ ἐκατομμυριοῦχος τράπεζίτης ἐξάπλοι τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς τράπεζῆς ἐνώπιον τῶν παρακαθημένων, μασσάται καπνὸν καὶ τὸν ἀποπτύει ἐν τῇ ὁδῷ κατὰ τοῦ προσώπου τῶν διαβαίνοντων, ἀπομύττειται τὰς ρίνας διὰ τῶν δακτύλων, ὠθεῖ δὲ καὶ ὠθεῖται ἀνευ γογγυσμῶν.

Καὶ τοιοῦτοι μὲν οἱ ἄνδρες· αἱ γυναῖκες τοῦναντίον ἐνασμενίζουσιν εἰς τὰς λεπτομερείας, κοσμοῦνται μετὰ κομψότητος καὶ ζητοῦσι νὰ καταπλήξωσι διὰ τῆς ὑπερβολῆς. Ἄνῃρ καὶ γυνή

παριστώσιν ἀλλόκοτον ἀντίθεσιν γυδαίου καὶ ἐπιτετηδευμένου. Ἐν ταῖς ἵπποσιδηροδρόμοις, ἐν ταῖς λέσχαις τῶν ξενοδοχείων, ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς καταστήμασι καὶ ὅπου ἄλλοθι ἀπαντήσῃ κάτοπτρον ἢ γυνή, ἴσταται καὶ διορθοῖ τὴν στολὴν τῆς, ἐξετάζει ἂν τὸ κατὰ κρόταφον σχῆμα τοῦ προσώπου τῆς φαίνεται ἀριστερόθεν ὠραιότερον ἢ δεξιόθεν, παρατηρεῖ δὲ καὶ ἂν ἄλλος τις ἀποβλέπει εἰς αὐτήν. Ἀπίστευτος εἶναι ἡ φιλοκαλία τῆς περι τὴν ἐκλογὴν καὶ κατάταξιν μεγάλων καὶ μικρῶν κοσμημάτων, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ταινιῶν καὶ πορπῶν. Κτενίζει ἀλλοκοτῶς τὴν φυσικὴν καὶ τὴν πρόσθετον κόμην, φορεῖ πῖλον ἐτι ἀλλοκοτώτερον, ἐπίσταται δὲ, παρὰ πάσας τὰς ὑπερβολικὰς ἀντιθέσεις, νὰ ἀπαρτίσῃ σύνολον κομψότατον καὶ πάνυ ἐπαγωγόν. Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκλείπει τὰ θέλητρα ἅμα τῇ στολῇ· ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὰ ἄδυνα τῆς γυναικωνίτιδος πειθεταί, ὅτι αἱ ἀμερικανίδες εἶναι ἐκ φύσεως εἰς πᾶν ὅλοο προωρισμέναι ἢ νὰ θέλωσιν ἄνδρας διὰ καλλοῦς καὶ εὐθυμίας μελῶν· τοσοῦτο μᾶλλον δὲ ἀναγκάζεται νὰ θαυμάσῃ τὴν ἱκανότητα τῶν ἱματιουργῶν, αἰτινες ὥσπερ εἶχον σπουδασὴ ἀνατομίας, δύνανται νὰ παραστήσωσι φυσικώτατον ὅ,τι κυρίως εἶναι πλάσμα τῆς ἐαυτῶν τέχνης. Τὰ φορέματα ποιοῦσι τὸν ἄνδρα ἐν Εὐρώπῃ, τὰς γυναῖκας ἐν Ἀμερικῇ. Ἄξιον σημειώσεως φαίνεται, ὅτι ἐξ ἴσου κοσμοῦνται καὶ καλλωπίζονται αἱ γυναῖκες πλουσίων καὶ πενίτων. Ἐν πόλει καὶ ἐν ἀγροῖς ἡ διαφορά τοῦ σχήματος καὶ τῆς στολῆς ἀνδρῶς καὶ γυναικὸς εἶναι τηλικαύτη, ὥστε ἐκεῖνος μὲν ὑπολαμβάνεται ὑπὸ τῶν ξένων ὑπέρτης, αὐτὴ δὲ ἡ δέσποινα του. Πανταχοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἡ γυνή εἶναι φιλάρεσκος, διότι δὲν ἠγγαρεύθη ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων εἰς ἐργασίαν ὡς ὁ ἄνῃρ, ἔλαβε δὲ καιρὸν νὰ σπουδασῇ ὀπισθοῦν καὶ μορφωθῇ. Ὁ ἄνῃρ θὰ ἡσχύνετο βλέπων τὴν σύμβιον του ἐργαζομένην· γυνὴ θητεύουσα, καὶ ἐν ταῖς κώμαις τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστον. Ἢ ἐκ τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας ὑπεροχὴ εἶναι τὸ κύριον αἴτιον ἧς περ ὁ Ἀμερικανός αἰσθάνεται καὶ διατρέφει βαθυτάτης πρὸς τὴν γυναῖκα εὐλαβείας, καὶ ἐφ' ᾗ σεμνύεται. Καὶ ὁ ἀναιδέστατος τῶν ἀνθρώπων ὑποκύπτει εἰς τὴν ἀνεκφραστον δύναμιν, ἣν ἀσχεῖ ἡ ὠραία μορφή. Γυνὴ τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἀπέργεσται ἀνευ συνοδείου ἐκ Νέας Ἰόρκης εἰς Ἀγ. Φραγκίσκον· ἠνιοχεῖ μόνῃ τὴν ἀμαξίαν τῆς ἀνευόχλητος. Ὅπου ὁ Εὐρωπαῖος θὰ ἀνεύρισκε τυχοδιώκτριαν, ὁ Ἀμερικανός ἀνεύρισκε γυναῖκα σεβαστὴν, ὑπὲρ ἧς, χρεῖας τυχοῦσης, γίνεται δογχιώτης. Ἢ ὑπέρροχος θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ βορείᾳ Ἀμερικῇ εἶναι πηγὴ τῶν θεωριῶν ὑπὲρ τῆς λεγομένης ἰσοπολιτείας τοῦ γυναικείου φύλου. Ἐνταῦθα ἀληθῶς ἡ γυνὴ κέκτηται καταπληκτικὴν δραστηριότητα καὶ ἐξοχον δύναμιν διανοίας. Ἐπι-

στρέφων οἰκίαις δ' ἄνῃρ καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας, ἀποκοιμᾶται ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς συμβίου του· ἐξερχόμενος μετ' αὐτῆς, στηρίζεται εἰς τὴν βραχιονά τῆς. Ἡ γυνὴ δὲ εἶναι τὸ ἀσθενὲς δὲν, τὸ ἀείποτε χεῖρον ἀνδρικής βοήθειας, ἀλλ' ἄνδρείος καὶ γενναϊότατος σύσκησος καὶ σύντροφος. Ὁρθῶς ἐκλήθη ἡ Ἀμερικὴ πατρὶς τῶν γυναικείων θηρευτῶν. Ἐν μιᾷ ἐπαρχίᾳ αἱ γυναῖκες ἐκηρύχθησαν ὑπὸ πᾶσαν ἐποπὴν ἰσόνομοι τοῖς ἀνδράσιν· ἔλαβον τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ κατέλαβον θέσεις δικαστῶν. Ὁ, τι θέλει ἡ γυνή, τὸ θέλει ὁ Θεός, τὸ θέλουσι δὲ καὶ οἱ Ἀμερικανοί. Οὐδὲν παράδοξον, ἐὰν, σὺν τῷ χρόνῳ προΐοντι, καὶ ὁ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν πρόεδρος ὑποχωρήσῃ τὴν ἔδραν του εἰς γυναῖκα.

Αἱ παρθένοι τῆς βορείου Ἀμερικῆς χαίρουσι πλήρη ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐλευθερίαν. Ἐξέρογονται τῆς οἰκίας μόναι· ὀδηγοῦνται εἰς ξενοδοχεῖα καὶ εἰς θέατρα ὑπὸ νεανίσκων· προσκαλοῦσι τοὺτους εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ τοὺς ὑποδέχονται μόναι ἐν τῇ αἰθούσῃ. Οἱ γονεῖς δὲν ἀντιλέγουσιν, ὡς οὐδὲν φοβοῦμενοι ἀπαίσιον. Νεῆνις, ἐρωτωμένη ἐν ταῖς ἐφροσπερίσι πῶς καλεῖται ὁ δεινὰ ἢ ὁ δεινὰ κύριος, ἀποκρίνεται ἀνυποστόλως κείναι ὁ πατήρ μου, ὁ ἀδελφός μου. Ἐν Νέᾳ Ὁρλεάνῃ συνέστη ἀρτίως σύλλογος 25 παρθένων καὶ 40 νεανίσκων ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ νὰ καταβιάσῃσιν ἀπὸ τοῦ θρόνου τὸ «βάσπερ», ἀντὶ δὲ τούτου ἀντικαταστήσωσι τὸν λεγόμενον χορὸν τῆς Βοστώνης. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ὀρίζετο διὰ κλήρου ἡ οἰκία, ἐνθα τῇ ἐπαύριον ἐμελλε νὰ συνέλθῃ ὁ σύλλογος. Ὁ αὐστηρότατος κανονισμὸς ὑπερχεῖς ἑκάστῳ μέλος νὰ αὐτοσχεδιάσῃ χορὸν. Ἐκάστη παρθένος δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, δάκρυς οἱ γονεῖς τῆς ἔβλεπον εἰσβάλλοντας εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ χορεύοντας ἀγνώστους νέους καὶ νεάνιδας. Ἐρωτικαὶ συνδιαλέξεις γίνονται δημοσίᾳ καὶ ἐν τῷ-φανερῷ, καθ' ὅδον, ἐν ταῖς θεάτραις, ξενοδοχείοις καὶ περιπάτοις· αἱ περιπτύξεις καὶ τὰ φιλήματα ἀνταλλάσσονται ἀνευσταγμοῦ· ἀλλ' ἐνταῦθα διατρανοῦται γυναικεία φρόνησις ἀγνωστος τοῖς Εὐρωπαίοις. Ἢ παρθένος τῆς Ἀμερικῆς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐξέμαθεν ὅλον τοῦ βίου τὸν ἀλφάβητον, ἐνατενίζει δὲ ὀρθοὶς δμμάσιν εἰς τὴν καθόλου ὑπαρξίν καὶ τὸ μέλλον. Γινώσκουσα τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνδρῶς, πειράται καὶ ἐπιτυγχάνει νὰ ἀφελθῇ ἐξ αὐτῆς ὅσον δύναται πλείοτερον· οὐχὶ μάτην ρίπτει βλέμματα καὶ φιλήματα κοῦφα. Ἐκτιμᾶσα τὴν ἀξίαν τῆς ἀγγείας τῆς, πειράται μόνον νὰ δελεάσῃ καὶ εὐρὴ βέβαιον μνηστῆρα. Ὅσον καὶ ἂν ὑπεραγαπᾷ νεανίσκον τινα, δὲν ὀνει νὰ παρεμβάλῃ εἰς τὰς περιπαθεῖς ἐρωτικὰς φράσεις τῆς καὶ τὴν ἐρώτησιν ἀπόσον ἀξίζει, ἧτοι πηλίκην ἔχεις πρόσδον; Ὁ ἐραστὴς ἀποκρίνεται εὐκρινῶς καὶ ἀπερισκέπτως, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἐρωτικὸν διάλογον· ἐν ταῦτοις τὸ θηρίον συνελήφθη ἐν τῇ πα-

γίδι. Εάν τολμήσῃ νὰ διαροήσῃ τὸ δικαίωμα, ἡ θρησκεία ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ δικαστηρίου ἢ τὸ ρεβόλβερ τοῦ πατρὸς τῆς· ἀλλ' ἡ κομμοδία σπανιότατα μεταποιεῖται εἰς τραγωδίαν. Ἡ νεκρὸς νυμφεύεται ἀπροικος, διότι ὁ πατὴρ οὐδέποτε πληρώνει γαμβρόν, ὅστις τὸν ἀφαιρῆναι τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα. Ἄμα νυμφευθεῖσα, δὲν ἀνατᾶται πλὴρῃ τὴν χειραφέτησιν καὶ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ τὸνναντίον στερεῖται μεγάλῃν αὐτῆς μερίδα. Ὡς ἡ τῆς χρυσαλλίδος, οὕτω ἡ τῆς Ἀμερικανίδος ἐσχάτη μεταμόρφωσις εἶναι ἡκίστα λαμπρά. Ἀποβαίνει σύμβιος ἀγαθὴ· ἔκτοτε δὲ ὁ βίος τῆς ἀπαιτεῖ οὐχὶ μικρὰν αὐταπάρνησιν. Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ γάμου δὲν ἔχει ἴδιον οἶκον· ὄλην τὴν ἡμέραν κατατρίβει ὁ ἀνὴρ ἐν τῷ γραφεῖοι του· ἐκεῖν δὲ οὐδένα οἶκον οἰκονομεῖ, ἄτε διάγουσα ἐν ξενοδοχείῳ. Ἀρραγεῖσα ἐκ τῆς οἰκογενείας τῆς, σπανίως μένει ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα ἐγεννήθη, ἔτι δὲ σπανιώτερον ἀποθνήσκει ἐνθα κατέτριψε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου. Ὁ βόρειος Ἀμερικανὸς λαλεῖ περὶ τῶν πόλεων, ἐν αἷς κατέκρηεν, ὡς ὁ βύρωνος περὶ τῶν πόλεων, ἐς παρέργεται ἀποδημῶν. Περὶ πατρίδας οἰκίας οὐδεμίαν, οὐδὲ τὴν ἐλαγίστην ἔχει ἰδέαν. Πατρίδα καὶ οἶκον ὑπολαμβάνει ἐκαστοτὸς τὸν τόπον ὅπου ἀναπαύεται. Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι τοιαύτη τις δαίαιτα δὲν συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κατ' οἶκον βίου, ὅλον ποθοῦσι καὶ περιβάλλουσιν οἱ Εὐρωπαῖοι· διὰ τοῦτον ἴσως τὸν λόγον ζητεῖ ἡ Ἀμερικανὸς ἀποζημιώσιν ἀλλοθι που καὶ ζῆ οὕτως εἰπεῖν «κοσμοκίως», ἐνασμενίζουσα εἰς τὴν στήλην, εἰς τοὺς καλλωπισμοὺς, εἰς τὸν μέγαν κόσμον καὶ εἰς τὰς παντοειδεῖς ἐπιδείξεις. Τὸ πολυδάπανον τῶν στολῶν καὶ τῶν κοσμημάτων τῆς ἐκκενοῖ συχνότατα τὸ ταμεῖον τοῦ ἀνδρὸς τῆς· ἀλλὰ καθάπερ ἀλογίως καὶ ἀδιστακτικῶς συντελεῖ εἰς τὴν πτώχευσιν τούτου, οὕτω καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ του φαίνεται θαρραλεωπάτη, διερχομένη ἀγογγύσως πᾶσας τῆς πτωχείας τὰς φάσεις. Ὅτὲ μὲν συνεργάζεται τῷ ἀνδρὶ, ὅτὲ δὲ συντάσσει μυθιστορήματα, διηγῆσεις, καὶ ἀποδίδει αὐτῷ ἅπαντα τὰ κέρδη τῆς. Σπανίως ζητεῖ παρηγορίαν ἐν τῇ δυστυχίᾳ τῆς ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Ἄνθρωποι καὶ γυνὴ φροντίζουσιν ὀλίγιστον περὶ τῶν αὐτῶν τέκνων. Τὰ τῆς οἰκογενείας μέλη οὐδέποτε εἶναι πολυάριθμα· ὁ πληθυσμὸς οὐδὲν ἠλαττοῦτο ταχέως, ἐὰν μὴ ἐπήρχοντο καθ' ἑκαστον ἔτος νέοι ἔποικοι ἐκ τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Φαίνεται, ὅτι ἡ ἰδιόρρυθμος αὐτὴ φυλὴ δὲν αὐξάνεται, οὐδὲ πληθύνεται ἀφ' ἑαυτῆς, ἀλλὰ προσδεῖται πάντοτε ξένων στοιχείων. Οἱ κατ' ἀγροὺς τὸν βίον διάγοντες εἶναι ἅπαντες ἐπὶ πλῆθος πολλοὶ τούτων δι' ἄσχυρῆσιν, ὅτι ἐτήρησαν τὴν ἐαυτῶν ἐθιότητα· πλανῶνται ὁμοίως, διότι λεληθότως ἀπορροφῶνται καὶ συγχωνεύονται ἐν τῇ ἐγχωρίῳ ἀτμοσφαιρᾷ καὶ μετ' ὀλίγα

ἔτη ἀλλοιοῦνται φυσικῶς καὶ ἠθικῶς. Πᾶσα νέα γενεὰ εἶναι ἄσθενεστέρη τῆς πρόθεν· καὶ ἐκλείπουσα ὁμοίως, ἀναπληροῦται διὰ νέων μεταναστάσεων. Οὐδαμοῦ ἀλλοθι ἀνταμιβεῖται ραβδίως καὶ ἀδρῶς ἡ ἐργασία ἢ ἐν Ἀμερικῇ. Ἀνθρωπὸς φιλόπνος καὶ εὐτολμος ὑπάρχει ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος, ὅτι ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις δὲν ἀποθνήσκει ὑπὸ λιμοῦ, ἀλλ' ἔχει εὐκαιρίαν νὰ πλουτήσῃ. Καὶ ὁ πενέστατος εὐρίσκει καθόλου πίστιν, μόνον ἐγγύησιν προσφέρων τὴν εὐφύαν του· ἐὰν ἔχῃ βραχίονας ἰσχυροὺς, τῇ ἐπαύριον γίνεται χειρῶναξ. Ἡ κυβερνήσις ἀνήγειρε κολοσσαῖον κτίριον «Castle Garden», ἐνθα καταλύουσι καὶ τρέφονται ἀμισθὶ οἱ ξένοι, ἅμα ἀφικνούμενοι. Λαμβάνουσιν ἰματισμὸν, χρῆματα, ἐργαλεῖα καὶ ἀποστέλλονται ὅπου ἂν θέλωσι νὰ ἐγκαταστῶσι. Ἐὰν πρῶτα κτίρια ἐκαστοῦ ἀποικίας εἶναι ἐν σχολεῖον καὶ μὴ ἐκκλησία, συχνότερον δὲ ἐν σχολεῖον καὶ δύο ἐκκλησίας ἀντίπαλοι. Τὸ σχολεῖον προτιμᾶται τῆς ἐκκλησίας, διότι ἡ καθόλου ἀμάθεια ἀποφύεται ὡς ψώρα. Οὐδαμοῦ ἀλλοθι ὑπάρχει τοσοῦτον διαδεδομένη ἢ προκαταρτικὴ ἐκπαίδευσις, ὅσον ἐν Ἀμερικῇ· οἱ ἐκεῖ ἀγρόται ἐπίστανται πλείονα τῶν ἐν Εὐρώπῃ πολιτῶν. Ἄλλ' ἢ ἀνωτέρα ἐκπαίδευσις κεῖται χαμηλὴ, ὥστε οὐδὲν παράδοξον, ὅτι καὶ τινες πρόεδροι τῆς δημοκρατικῆς δὲν ἔχουσιν ἅπαντα τῆς θέσεώς των τὰ προσόντα. Αἱ ἐκκλησίαι ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις εἶναι πολυαριθμότεραι τῶν σχολείων. Ὁ Ἀμερικανὸς εἶναι φύσει φιλόθρησκος, πιστεύει δὲ ἀδιστακτικῶς εἰς δόγματα, ὧν πολλὰς καταγελά ὁ Εὐρωπαῖος. Ἀποστρέφεται τὸν σκεπτικὸν καὶ τιμᾷ τὸν ἐκ πεποιθήσεως ὀπαδὸν τοῦ Μορμονισμοῦ· ἐνεκα δὲ τῆς ἀπιστεῦτον πληθὸς τῶν ἐλευθέρων ἐκκλησιῶν, ἐμπορεῖ νὰ προσέλθῃ εἰς ἢν τινα ἂν εὐρῆ συμφωνοτέραν ταῖς ἐαυτοῦ πεποιθήσεσιν. Ἄπασαι ἀνεξαιρέτως αἱ θρησκευτικαὶ αἱρέσεις, ἀπὸ τῶν θιασωτῶν τῆς Ἐλευθέρως Ἀγάπης μέχρι τῶν σταϊκωτικῶν Πουριτανῶν, ἀσκοῦσιν ἀκωλύτως τὴν λατρείαν καὶ κηρύττουσιν ἀνενοχλήτως τὰς διδασκαλίας των. Ἡ πολιτεία δὲν ἐπεμβαίνει τὸ παράπαν, διότι πέποιθεν ὅτι αὐτὴ ἢ τῶν πολιτῶν ὀρθοφροσύνη ἀναστέλλει ἐκθέσμως παρεκτροπὰς. Ἀπέναντι τῆς πληθὸς τῶν ἐκκλησιῶν οἱ ἱερεῖς φαίνονται εὐάριθμοι. Οὕτε πολιτεία, οὕτε σωματεῖα ἐπίστανται τί ἐστὶ μονοπώλιον· πανταχοῦ ἡ ἐλευθερία ὑπάρχει πληρεστάτη. Τὸ προσωπικὸν ἐκαστοῦ κῦρος, ὅπερ ἠθέλησαν νὰ διασώσωσιν οἱ πρῶτοι ἔποικοι, ἔμεινεν ἕως τῆς σήμερον ἀναλλοίωτον.

Ἐν τῷ παλαιῷ κόσμῳ ἢ τῶν κακούργων παράδοσις γίνεται εὐκόλως, ἐν τῷ νέῳ τούναντίον μετὰ πολλοῦ δισταγμοῦ. Ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ κακούργηματι δὲν φυλακίζεται ἀνευ τεκμηρίων ἀναμφιλέκτων· ὑπ' ἥσει λαμβάνεται οὐχὶ ὁ πρό-

σθεν οἰσοδήσατε βίος του, ἀλλ' ἢ νῦν αὐτοῦ πράξις. Ἡ ἐλευθερία ἀπάντων καὶ ἐκαστοῦ ἰδιαιτέρως εἶναι ἡ βᾶσις τῆς αὐτοδιοικήσεως. Ὁ Ἀμερικανὸς προστατεύει αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ σπανίως προσεύχει εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἡ πολιτεία δηλοποιεῖ ἀπλῶς ὅτι ἡ δεινὰ πράξις, ὁ δεινὰ τόπος εἶναι ἐπικίνδυνος· ἐὰν τις παρακούσῃ τῆς παραινεσεως, πρέπει μόνος νὰ ὑποστῇ τὰ ἐπακολουθήματα. Ὁ νόμος δὲν παρεμβάλλει προσκῆματα ἀνοπέθλητα ἀνὰ μέσον τῆς θελήσεως τοῦ πολίτου καὶ τοῦ σκοποῦ ἐν ἐπιδιώκει. Οὕτε ἡ κυβερνήσις φροντίζει περὶ τῶν πολιτῶν καθ' ἑκαστον, οὕτε οὕτοι περὶ ἐκείνης. Αἱ ἐφημερίδες γράφουσιν εἰ τι θέλωσιν κυβερνήσις καὶ λαὸς ἔχουσιν ἐπιθερίδα προκοδείλου. Ἐὰν ἀναγγελθῇ τι πλημμέλημα ἢ κακούργημα, δὲν μετέρχονται βίαν, ἀλλ' ἀσκοῦσιν ἀπλῶς δικαιοσύνην. Ἐπὶ τὸ κράτος τοιαύτης σωτηριώδους ἀρχῆς ἀναπτύσσεται θαυμασίως ἡ ἀρχέθουλος ἐκαστοῦ εἰσηγήσις, ἢ μόνον ἀληθῶς κυβερνώσα τὰς Ἠνωμένως Πολιτείας, ἢ ἐνθαρρύνουσα λογίους καὶ καλλιτέχνους, ἢ ὑποστηρίζουσα γιγαντείους ἐπιχειρήσεις καὶ κατορθούσα πᾶν ὅ,τι ἀποδεικνύει τὸ ἔθνος ἀκαίριον καὶ ἰσχυρόν. Ἐπὶ τὴν ἐποψὴν ταύτην ὁ μὲν πολίτης εἶναι τὸ πᾶν, ἢ δὲ πολιτεία ἴση καὶ τὸ μηδὲν. Αἱ κυβερνήσεις τῶν πολιτειῶν καθ' ἑκάστην καὶ ἡ κεντρικὴ ἐν Οὐάσιγκτῶν κυβερνήσις ὀλίγιστον φροντίζουσι περὶ ἀλλήλων· πᾶσα ἐπαρχία κυβερνᾶται ἅμα μὲν δι' ἑαυτῆς, ἅμα δὲ διὰ πᾶσῶν τῶν ἄλλων. Τὰ μὲν ἐπιτόπια συμφέροντα διευθύνει ἡ ἐγχώριος ἀρχὴ, τὰ δὲ καθόλου ἢ κεντρικῆ, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀνεπαισθήτως, ὥστε ἐκάστη ἐπαρχία δέχεται ἢ ἀπορρίπτει νόμους κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἡ μὲν χειραφετεῖ τὰς γυναῖκας, ἢ δὲ ἐπιτρέπει τῷ καταδίκῳ νὰ ἐκλέξῃ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου του· τρίτη τις ἐπιτρέπει τὸ διαζύγιον, ἄλλη δὲ τὴν πολυγαμίαν.

Οἱ βόρειοι Ἀμερικανοὶ ὀλίγον λαλοῦσι περὶ πολιτικῆς καὶ ἐτι ὀλιγώτερον ἀναμειγνύονται εἰς αὐτήν. Ἀληθεύει, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν ὁ μὲν λαὸς θορυβεῖται, οἱ δὲ πολιτικοὶ ἀναισχύντως κηδόμενοι τὴν καθολικὴν ψηφοφορίαν, ἢ ἐν ταῖς ἀγορεύσεσιν αὐτῶν ἐκθειάζουσιν ὡς τὸν πελειότατον τῶν συνταγματικῶν ὀργανισμῶν. Ὁ πολιτικὸς ἔχει φανερόν μὲν σύθημα «πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ», κρύφιον δὲ «πάντα ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ τῶν ἐμῶν». Ἐν τούτοις ὁ πολίτης τοσοῦτον σέβεται τὰ τετελειωμένα γεγονότα, ὥστε καὶ ἀποτυγχάνων τέλεον τοῦ σκοποῦ, δὲν ἐκτραχηλίζεται εἰς ἀποπήματα. Ἐὰν ποτε συμβῇ ἀγῶν, τὸ αἷμα ρεῖ ἀφθονον, διότι ὁ Ἀμερικανὸς ἐνασμενίζει εἰς ὑπερβολὰς, ἀλλ' ὁ σάλος κατευνάσεται ταχέως. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς πολλοὶ ἐκπυροσκοποῦσιν ἐναντίον ἀλλήλων πολύμορα ὄπλα, τῇ δὲ ἐπαύριον σφίγ-

γουσιν ἀλλήλων τὴν δεξιάν, ὀρθῶς φρονοῦντες, ὅτι ὁ σήμερον ἠττηθεὶς ἐνδέχεται μετ' οὐ πολὺ νὰ θριαμβεύσῃ. Ἐνεκεν τῆς ἀπαρμιλλοῦ δημοκρατικῆς ἰσότητος εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ μείνῃ ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν τῇ ἀρχῇ. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκπροσωπεῖν τὸν λαόν δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ δεινὸς ἢ δεινός, ἀλλ' ἀπάντων ἀνευ διακρίσεως.

Οἱ Ἀμερικανοὶ, ἂν ὀλίγον φροντίζουσι περὶ πολιτικῆς, ἐτι ὀλιγώτερον φλουροῦσι περὶ φιλοσοφίας, ποιήσεως ἢ τέχνης. Αἱ Ἠνωμένως Πολιτεῖαι γέμουσιν ἐκατομμυριούχων καὶ μηχανικῶν, ἀμοιροῦσι δὲ καλλιτεχνῶν παντάπασιν. Ὄνόματα περιφανέστατα ἐν Εὐρώπῃ ἀγνοοῦνται ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ. Μουσικοὶ, ἀρχιτέκτονες, ἢ ὅποιοι δὲν ἀναφύονται. Ὁ Ἀμερικανὸς ἀρκεῖται μιμούμενος τὰ ἐξ Εὐρώπης πρότυπα· μόνον κατὰ τὴν γραφικὴν τέχνην ἐπιτυγχάνει ἐν τῇ χωρογραφίᾳ. Ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ καλλιτεχνία δὲν ἐλαβεν ἐν τῇ πατρίδι του μεγάλῃν ἐπίδοσιν, ἐπιφέρει δὲ πρόφασιν τὸ δῆθεν νεαρὸν αὐτῆς. Τὸ ἀληθὲς ὁμοίως εἶναι, ὅτι οὕτε γεννᾶται, οὕτε γίνεται τεχνίτης. Σμύνεται, ὅτι εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν πεπολιτισμένος ἄνθρωπος τῆς ὑψηλοῦς ἢ καύχουσις του αὐτὴ ἔχει ὀρθῶς, ἐὰν ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ πολιτισμοῦ νοηθῇ ἢ ἰκανότης, δι' ἧς ὑποτάσσει ἑαυτῷ τὰς τῆς φύσεως δυνάμεις καὶ παράγει μηχανικὰ ἀποτελέσματα ἐφ' ἅπαντα καθόλου τὸν πολιτισμὸν· ἐὰν τούναντίον νοηθῇ ἢ ἐναρμόνιος ἀνάπτυξις τῶν φυσικῶν, διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων, ἢ βόρειος Ἀμερικῆ δὲν εἶναι ἀληθῶς πεπολιτισμένη. Ὁ κάτοικος εἶναι ὅλος πράξις, οὐχὶ θεωρία· ὑπερφημῶς ἐπιδείκνυται τοῖς ξένοις τὰς μηχανάς, καὶ τὰς ἀείποτε νέας ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις του· πᾶσας τὰς δυνάμεις του καταναλλίσκει ὅπως αὐξήσῃ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐημερίαν του· ἀδιαλείπτως ζητεῖ, ἀδιαλείπτως εὐρίσκει· πλήρη ἐλπίδων καὶ θάρρους ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου καὶ οὐδέποτε ἀπορραθυμεῖ εἰς μὴ ἀπολέσῃ τὸν χρόνον. Καυχᾶται, ὅτι ἐπωφελήθη τὴν νῦν ἐκατονταετηρίδα πλείοτερον τοῦ Εὐρωπαίου, διότι ἀληθῶς ἐκτίσσε τοσαύτας πόλεις, ὅσας ἡμεῖς οἰκίας. Προαισθάνεται, ὅτι τὸ μέλλον ἔσται ἐπιτυχέστερον τοῦ παρελθόντος. Παραβάλλει ἑαυτὸν πρὸς ἄλλους, ὧν οἱ θεσμοὶ ἀνέστησαν τὴν ἐλευθέρην κίνησιν, καὶ ἀναφωνεῖ, ὅτι ἡ Ἀμερικῆ θὰ ἀκμάζῃ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τῷ ὄντι ὀφείλει ἡ Ἀμερικῆ τὸ μεγαλειότατον τῆς εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῆς θεσμοὺς μᾶλλον ἢ εἰς τὴν εὐφύαν καὶ ἰκανότητά των πολιτικῶν αὐτῆς ἀνδρῶν. Μεγάλαια πράγματα ὑπέσχετο εἰς αὐτὴν ἡμεῖς, μεγάλοι ἄνδρες ὀλιγιστοὶ. Οἱ θεσμοὶ τῆς χώρας εἶναι συμπαγέστατοι· σιθηρόδρομοὶ καὶ τηλεγραφοὶ ἤσαν ἐκ τοῦ μέσου τὰς μεγίστας τῶν ἀποστάσεων· δύο λεπτά ἀρκοῦσιν εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν ὅπως συ-

νάψη τήν Ούασινγκτόνα και τόν Λγ. Φραγκίσσον. Τό αίμα κυκλοφορεί συγχρόνως και κανονικώς εν πάσαι ταίς αρτηρίαις.

Παρά πᾶσαν τήν εὐρύτητα τοῦ ἐδάφους του, ὁ Ἄμερικανός στενοχωρεῖται ἀγοράζει λοιπόν κτήσεις ρωσικᾶς, ἐποφθαλμιᾶ εἰς τὸ Μεξικόν, τὸ Καναδά, τήν Κούβαν, ἀλλὰ περιμένει νὰ τὰ ἀπάσῃ ἀναιμωταί. Ὅπου ὁ καρπὸς εἶναι ὕριμος και ἔτοιμος νὰ καταπέσῃ ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐκεῖ γρηγορεῖ και ὁ Ἄμερικανός, οὐδὲν ἄλλο ποδῶν ἢ νὰ εὐρύνη τήν πατρίδα του μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Παναμᾶ. Ὅπότεν διατρηθῇ και ὁ ἰσθμὸς, τὸ κράτος τοῦτο θὰ ἐξισωθῇ πρὸς ὀλόκληρον ἡπείρον. Ἡ δεσπόζουσα φυλὴ δὲν ἀναστέλλεται πλέον, θάπτον δὲ ἢ βράδιον θὰ ἀποδείξῃ τήν βόρειον Ἄμερικὴν πατρίδα λευκῶν, διότι σημεῖραι μὲν ἐκλείπουνσι Μαυροί, Ἰνδιανοί, Σιναι, οὐδαμῶς δὲ ὀκνεῖ ὁ Ἄμερικανός νὰ ἀποκόπῃ τὰ σαπρὰ μέλη τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σώματος. Ἡ θέσις τῆς βορείου Ἄμερικῆς εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων, ὡς συνδέουσα πάντα τὰ κλίματα και τὰ προϊόντα. Μετέρχεται ἅπαντα τῆς ἐμπορίας τὰ εἶδη, ὡς ἢ Ἄγγλία, ἀλλὰ δὲν ἀναγκάζεται νὰ πορίζηται ζάχαρι και ὄρυζιον ἐξ Ἰνδικῆς. Ἐν ταῖς δυτικαῖς πεδιάσι φύεται τοσοῦτος σίτος, ὥστε ἢ Σικᾶγος κατέστη πρῶτος σιτοβολῶν τῆς ὀφηλίου. Τὰ ὄρη τῆς εἶναι ἀνεξάντλητος πηγὴ χρυσοῦ. Ἐν Πιτσβούργῃ ὑπάρχει ἀφθονέστατος ὁ σίδηρος, ὡς ἐν Πενσυλβανίᾳ τὸ πετρέλαιον, ἐν Μιχρυλάνδῃ τὰ κωνὰ, ἐν Γεωργίᾳ ὁ βάρβαξ, ἐν Λουϊσιάνῃ τὸ σάκχαρι και ἐν Καλιφορνίᾳ πᾶν εἶδος προϊόντος. Ἄλλ' ἐν τῇ Θαυμαστάῃ χώρᾳ ταύτῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς εὐφύιας, τῆς φιλοπονίας, τοῦ θάρρους του παράγει πλοῦτον μείζονα αὐτῆς τῆς φύσεως. Ἡ βόρειος Ἄμερικὴ εἶναι Ὅμοσπονδία πολιτειῶν, ἣν πρέπει νὰ εὐλασθῆται ὀλος ὁ λοιπὸς κόσμος. [Lhendpost].

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

[Ἐκ τῶν του G. Gérard].

Ἦνε ὄντως περιεργόν, ὅτι ἀνεύρισκε τις τὸν βάρβαρον τοῦτον νόμον παρά λαοῖς ὄλλας διαφορετικαῖς ὡς πρὸς τὸ κλίμα, τήν φυλὴν και τήν γλώσσαν, και ἐν οὐδεμιᾷ πρὸς ἄλλήλους σχέσει εὐρισκομένους.

Ἡ ἐκδικήσις δὲν εἶνε, ὡς ὑπὸ πολλῶν πιστεύεται, φυτὸν μόνον ἐπὶ τῆς νήσου Κορσικῆς φύόμενον, καθόσον τοῦτο βλαστάνει ἐπὶ τε τῶν χωρῶν τῆς ἀρκτιῶς Ἀφρικῆς και ἐπὶ τῶν ὀψηλῶν κοιλάδων τοῦ Καυκάσου, παρά τε τῷ Ἀραβί ὡς και παρά τῷ ὀρεινῷ Τσερκεζίῳ και Κιρκασίῳ.

Καθὼς τις ἐδολοφονήθη. Ἐὰν ἀφῆκεν υἶδν μικρᾶς ἡλικίας, τὸ πρῶτον πράγμα ὀπερ διδάσκειται οὗτος παρά τῆς μητρός του εἶνε τὸ ὀ-
1. Κλητ.

νομα τοῦ δολοφόνου. Μόλις τὸ παιδίον ἀνδρωθῇ, ἢ μήτηρ του ἐγχειρίζουσα αὐτῷ ὀπλον τι τὸν προτρέπει εἰς ἐκδικήσιν διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων ὀλλως Σπαρτιατικῶν. «Ἵπαγε νὰ ἐκδικήσῃς τὸν πατέρα σου».

Ἐὰν ἔχῃ μόνον θυγατέρα κηρύττει ὅτι οὐδὼς ἀπαιτεῖ προικα δι' αὐτήν, ἀλλ' ὅτι προσφέρει τήν χεῖρα τῆς νέας, εἰς ἐκείνον ὀστις θέλει φονεύσει τὸν δολοφόνον τοῦ πατρός τῆς.

Παρά Κορσικανοῖς ὁ αἱμοσταγῆς χιτῶν τοῦ θύματος διατηρεῖται μετὰ ὀρησκευτικῆς ὀντως εὐλαθείας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀδτος ἐκτίθεται ὑπὸ τὰ ὀμματα τῶν τέκνων ἢ ἐν ἐλλείψει τούτων ὑπὸ τὰ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν, ὀπως ἀναζωπυρῆσει παρ' αὐτοῖς τὸ αἶσθημα τοῦ μίσους και ἐξεγείρει τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως.

Μόλις τὸ παιδίον ἐνηλικιωθῇ, παραδίδεται αὐτῷ μετὰ εἶδους τινος τελετῆς ὁ τελευταῖος χιτῶν τοῦ πατρός του, τοῦθ' ὀπερ καλοῦσι κληρονομίαν αἱματος. Οὐδαί εἰς τὸν ἀποποιοῦμενον τήν κληρονομίαν ταύτην, καθόσον παρευθὺς καθίσταται ἐπικατάρατος και ἀτιμάζεται ἐς αἰ.

Μετὰ τὸν φόνον μέλους τινος τῆς οἰκογενείας, οἱ συγγενεῖς και φίλοι συνέρχονται εἰς συνέλευσιν· ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀπ' εὐθείας κληρονόμος, οὗτοι δι' ἀμοιβῆς ὀρκου, ὀποχρεοῦνται νὰ παρακολουθῶσι τὸν φονέα μέχρι τελείας αὐτοῦ ἐξοντώσεως. Ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ εὐλαβοῦς τοῦτου καθήκοντος, ἢ δὲ πρὸς τοῦτο θηριώδης ἐπιμονὴ χαρακτηρίζει ἰδίως τὸν ὀρεινὸν κάτοικον τοῦ Καυκάσου.

Ἐτερον χαρακτηριστικὸν ἴλιαν ἀξιοσημείωτον ὀπερ εἶνε κοινὸν ἐν τε τῇ Ἄλγερίᾳ και τῇ Καυκάσῳ, εἶνε τὸ δικαίωμα ὀπερ δίδεται εἰς τήν γυναῖκα τοῦ νὰ παρεμβάλῃ εἰς τὰς αἱματηρὰς ῥήξεις· συνάμα αὐτὴ ἔχει και ἔτερον προνόμιον τοῦ νὰ σώξῃ τὸν δυστυχῆ ἐκείνον ὀστις περιμένει ἐξ αὐτῆς τήν σωτηρίαν του.

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ὀρκεῖ μόνον νὰ βίφθῃ ἀσκεπῆς και μὲ λυτὴν κόμην πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἰσχυροτέρου, ὀπως παρευθὺς τὰ ὀπλα καταπέσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν μαχομένων.

Ὅσον διὰ τὸ πρόνόμιον ὀπερ ἔχει, τοῦ νὰ δύναται δηλαδὴ νὰ σώξῃ ἄνθρωπον ἐν κινδῶν εὐρισκόμενον, ἀρκεῖ μόνον νὰ τῷ βίψῃ τὸν πέπλον τῆς, ὀπως ἐπιτευχθῇ τὸ τοιοῦτον. Ὅ δὲ ἀπειλούμενος καθίσταται ἱερός, ἐὰν διωκόμενος καταφύγῃ εἰς τὸν θάλαμον γυναικὸς τινος ἢ ψαύσει τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματος τῆς.

Αἱ Καθὼλαι γυναῖκες εἰσὶ τόσον ὀπερήφανοι διὰ τὸ δικαίωμα τῶν αὐτῶ, ὀστε πολλάκις χάριν τοῦτου θυσιάζουσιν ἐν ἀνάγκῃ και τὸ αἶσθημα τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐκδικήσεως. Διηγοῦνται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου τήν διαγωγὴν νέας τινος χήρας παρευρεθείσης εἰς τινα ἐπίδα μετὰξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς και τοῦ φονέως τοῦ συ-

ΤΙ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΕΝ ΘΩΡΗΚΤΟΝ

Ἐσχάτως ἐν Ἵουλὸν καθελκύσθη τὸ ὀωρηκτὸν «Ναύαρχος Duperré». Τὸ πλοῖον ταῦτο εἶνε τὸ μεγαλύτερον τῶν γαλλικῶν πολεμικῶν πλοίων. Τὸ σκάφος αὐτοῦ ἐκόστισε 5,900,000 φράγκα, ὁ θώραξ φρ. 4,800,000 και ἢ μηχανὴ (6,000 ἴππων) φρ. 2,150,000, ἦτοι φρ. 12,858,000.

Ἐὰν εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν προστεθῇ ἢ δαπάνη τῶν ἰστών, τῶν πυροβόλων και τῆς ἐν γένει ἐξάρτισεως τοῦ πλοίου, ὁ «Ναύαρχος Duperré» θὰ κοστίσῃ περὶ τὰ 20 ἑκατομμύρια φράγκων, ἦτοι τὸ ἦμισυ τοῦ ἐπισηίου προϋπολογισμοῦ τῆς Ἑλλάδος. *II

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΕΙΠΝΟΥ

Κατ' αὐτὰς ἐξεδόθησαν αἱ ἐξ Ἄλγερίας ἐντυπώσεις γάλλου τινὸς περιηγητοῦ (κ. de Fontanes), ἀνδρὸς εὐφροσστάτου και δξννουστάτου. Ἐξ αὐτῶν ἀποσπῶμεν τήν νοστιμωτάτην ἰστορίαν τοῦ δειπνοῦ μαραβούτου τινός, ἱερέως Μωαμεθανοῦ.

Ὁ Μαραβούτης οὗτος, ἀνὴρ πλουσιώτατος, ἔλαβεν εἶδῃσιν ἡμέραν τινα ὅτι ἔρχεται εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ὁ γάλλος στρατηγὸς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Καλέσας παρευθὺς τὸν μάγειρόν του τῷ εἶπε.

— Μουσταφᾶ μεγάλην τιμὴν μάς κάμνει ὁ στρατηγός· θέλω λοιπὸν νὰ εὐρῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ εὐλογημένου υἱοῦ τοῦ Ἄλλᾶχ, φιλοξενίαν ἀξίαν τῆς τάξεώς του και τῆς φήμης μου. Τοῦτο μόνον μ' ἀνησυχεῖ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν εἶνε συνειθισμένοι εἰς τὰ ξύλινα πινάκια, αὐτοὶ θέλουν πινάκια πολυτελῆ. Τρεῖς λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν εἰς τοῦ γάλλου ἐμπόρου και ἀγόρασε ὀ,τι μάς χρειάζεται και ὀ,τι ἐξοδεύσης ἐξόδουσε, και κύτταξε μὴ κάμῃς συμφωνίας.

Τὴν ἡμέραν τοῦ δειπνοῦ ὁ στρατηγὸς μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἐκάθησε κατὰ γῆς ἐπὶ βαρυσίμου τάπητος· μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰσῆλθε θεράπων κομίζων τὸ πρῶτον φαγητόν.

Ὁ στρατηγὸς μόλις κατέστειλε θορυβώδη καγχασμόν, οἱ ἀξιοματικοὶ δάκνοντες τὰ χεῖλη των κατῶρῶσαν νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶσι γελῶντες. Ἄλλὰ διατί; τί εἶδον; τὸ φαγητόν περιεῖχτο ἐν ἀγγελίῳ ἐκ λευκῆς πορκελάνης σχήματος σφαιροειδοῦς ἔχοντος μίαν και μόνην λαβὴν, ἐκ τῶν ἀγγελίων ἐκεινῶν, ἄτινα ἐν Ἑρῶπῃ εἰς ἐναντίαν ὀλλως χρῆσιν εἶνε προωρισμένα.

Και τὸ δεύτερον φαγητόν ἦλθεν ἐν ὀμοίῳ ἀγγελίῳ ὀσαύτως δὲ και τὸ τρίτον και τὰ λοιπά.

Ὁ Μαραβούτης βλέπων τὰ ἀγγεῖα ἐξῆστραπτεν ὑπὸ χαρᾶς καμαρώνων διὰ τὴν ἐκτακτον ταύτην πολυτέλειαν.

— Στρατηγέ, εἶπεν εἰς τὸν γάλλον. ἀπορρίψτε διὰ τὴν πολυτέλειάν μου ταύτην, ἀλλὰ διὰ νὰ

ζῆγου τῆς. Ῥιφθῆς κατὰ γῆς ὁ ἐνοχος ἔμελλε νὰ ὑποστῇ τήν ποινήν τοῦ ἐγκλήματός του, ὀτε τῷ ἐπῆλθεν ἢ σωτήριος ἐμπνευσις τοῦ νὰ συλλάβῃ τὸν πόδα τῆς γυναικὸς φωνάζων, α' Ἐπικαλοῦμαι τήν ὑποστήριξίν σου, τήν προστασίαν σου». Ἡ χήρα τὸν ἐκάλυψε διὰ τοῦ πέπλου τῆς, παρευθὺς δὲ τὰ ἐγχειρίδια κατεβιβάσθησαν ὡς ἐκ μαγείας.

Ἐκτός τῶν μερικῶν τούτων περιπτώσεων ὁ Καθὼλος και ὁ ὀρεινὸς κάτοικος τοῦ Καυκάσου φέρονται ἀνιλεῶς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ νόμου τοῦ αἱματος. Ὁ Καυκασιανός ἀναπτύσσει ἰσχυρογνυμοσύνην θηριώδη. Περ' αὐτῷ τὸ μῖσος μετὰξὺ Μουσουλμάνου και Χριστιανοῦ ἔχει φοβερὰς διαστάσεις. Ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκάστου ἀδελφοῦ φονευθέντος ὑπὸ Χριστιανοῦ, ὁ Μουσουλμάνος θέτει σημεῖόν τι, ὀπερ δὲν ἀποσπᾶ εἰμὴ μόνον ἀφοῦ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τούτου διὰ τοῦ φόνου ἐχθροῦ τινος. Πόσοι Ῥῶσσοι ἐσφάγησαν ὡς ἐκ τοῦ τοιοῦτου φανατισμοῦ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Ὅτε δὲ αἰσθανθῇ ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἐν τῷ οἰκογενειακῷ του φίλτρῳ, ὀτε ἐκ τῶν οἰκειῶν του τις φονευθῇ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τότε δὴ τότε ἢ ὀργῇ του ὑπερχεῖλιζι. Καταλαμβάνεται οὕτως εἶπεν ὑπὸ παραφροσύνης. Εἶνε ἀγρίον θηρίον, τίγρις αἱμοχαρῆς, διψῶσα αἱματος μέχρι χορτασμοῦ. Θ. Γ. Γ.

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Ὅς δεῖγμα τῆς τροπικῆς τῶν Ἀσιανῶν γλώσσης παρατίθεμεν, κατὰ τὴν εἰς τὸ Γαλλικόν μετὰφρασιν τοῦ Περτουζιέ, τὸ ἐπόμενον τουρκικὸν ἐπιτύμβιον, ἀναγινωσκόμενον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Τούρκου ναυάρχου Κιουτσούκ-Χουσεῖν-πασᾶ:

«Ο ΘΕΟΣ ΜΟΝΟΣ ΕΙΝΕ ΑΙΩΝΙΟΣ.

Τὸ πηδάλιον τῆς ὀλκάδος τῆς ψυχῆς του διευθύνθη ὑπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ Θεοῦ, τοῦ κοινοῦ ἡμῶν κυβερνήτου, πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Ἄλλου κόσμου. Τὸ πλοῖον τοῦ σώματος τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ἐξόχου τὴν ἱκανότητα, διεκρίνετο ἐν τῷ Τερσ-χανέ, καθὼς ὁ φακὸς εἰς τὴν παρεῖαν νεάνιδος. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ ἀνεμος τῆς τύχης, διαρῆξας τὰ ἰστία και συντρίψας τὸ πλοῖον, κατεπόντισεν αὐτὸ εἰς τὸν ὀκεανὸν τῆς θείας ἀγαθωσύνης. Τότε ἦκουσε τὴν ἐξῆς προσταγὴν· «Ἐπάνελθε πρὸς μεν» προσταγὴν, τὴν ὀποίαν ὁ Παντοδύναμος ἀπευθύνει πρὸς πάντας, ὀσοι διήγαγον ἐδῶ κάτω βίον ἀνεπίληπτον· και διευθύνθη μετ' ἀερας χαοῶς πρὸς τὰς οὐρανίους σκηνὰς. Διαβάτα, ἀπαστραμάτισον τὸν πρῶτον στίχον τοῦ Κουράν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Χουσεῖν-πασᾶ. Μάθε δὲ προσέτι ὅτι ποιητῆς τοῦ ἐπιτύμβιου τούτου εἶνε ὁ Βασίφ, ὀστις εἶχεται ὀως ὁ Παράδεισος νὰ ἦνε ἢ αἰωνία του κατοικία».

Τῷ 1878 ἐφονεύθησαν ἐν Ἰνδίας 22,881 θηρία.

σως υποδεχθῶ ἀλλὰ φράγκα ἕκαμα θυσίαν, δὲν ἐκύτταξα ἔξοδα.

Εὐνόητον εἶνε τί συνέθη. Ὁ Μουσταφᾶς ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἰδὼν ἐν τῷ γαλλικῷ καταστήματι τὰ ἀγγεῖα περὶ ὧν ὁ λόγος, ἐξεπλάγη διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτῶν, ὧν ἡ χρῆσις ἦτο ἀγνωστος ἐν Ἀφρικῇ. Ὁ γάλλος ἔμπορος μετὰ χαρᾶς βλέπων ὅτι ἐμελλε νὰ ἀπαλλαγῇ ἐμπορεύματος κακοπωλήτου, ἐθεδαίωνα τὸν Μουσταφᾶν ὅτι ὅσοι Εὐρωπαῖοι ἀγαπῶσι τὴν πολυτέλειαν κενόνοσι τὰ φηγητὰ των ἐξαιρετικῶς εἰς τοιαῦτα ἀγγεῖα. Πεισθεὶς ὁ Μουσταφᾶς καὶ βλέπων ἐπιδοκιμαζομένην τὴν ἐκλογὴν του, ἀπήλλαξε τὸν ἔμπορον ἀγοράσας πάντα τὰ ἀγγεῖα, ὃ δὲ Μαραβούτης ἠσθάνθη ἄρρητον ἀγαλλίαν νομίζων ὅτι ὑπεδέξατο τὸν γάλλον στρατηγὸν συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ δὲ στρατηγὸς γελῶν μετὰ ταῦτα δασάκις ἐνεθυμῆτο τὴν ἐστίασιν ταύτην, ἐπανελάμβανεν ἢ τὸ καλὸν εἶνε ὅτι ἦσαν ἀμεταχειρίστα ! . . *

Γνώμη καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ (Μετάφρασις Γ. Ζωχιου.)

266.

Ἀπατάται ὁ νομίζων, ὅτι μόνον τὰ σφοδρὰ πάθη, οἷα εἶναι ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ ἔρωσ, κατανικῶσι τὰς λοιπὰς τῆς ψυχῆς ἐνάμας, διότι ἡ νουθεσία, καὶ μοιροῦσι εἰς ἄκρον μαλθακὴν, πολλακίς πάντων κατισχύει. Ἐπηρεάζει πᾶσαν τοῦ ἀνθρώπου πρῶτον καὶ πᾶσαν ἐπιχειρήσιν αὐτοῦ βιωτικὴν, κοιμίζουσα τὰ ἐλαύνοντα αὐτὰς πάθη καὶ ἀδύλως καταφθειρούσα τὰς πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν χρειώδεις ἀρετάς.

267.

Ἡ προθυμία, μεθ' ἧς πιστεύεται τὸ κακὸν καὶ πρὸ τῆς ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, ἐνδειξίς εἶναι καὶ τῆς ὑπεροφίας καὶ τῆς βαθυμίας τῆς ἀνθρωπίνης. Παραδεχόμεθα δὲ τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου καὶ δὲν θέλωμεν νὰ κἀπιτάσωμεν πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος.

268.

Δὲν δεχόμεθα κριτὰς οὐδὲ τῶν ἐλαχίστων ἡμῶν συμπερόντων, στέργομεν δὲ προθύμως τὴν περὶ τῆς ἡμετέρας φήμης καὶ τῆς ἡμετέρας δόξης κρίσιν τῶν ἀνθρώπων, τῶν πρὸς ἡμᾶς ὑπεναντιῶν ἢ ζηλοτυπίας, ἢ προλήψεως, ἢ ἀγνοίας ἐνεκεν. Ἐπιζητοῦμεν δὲ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν γνώμην αὐτῶν, κατὰ μισροῦς τρόπους βίβρακινδυνούοντες καὶ τὴν ἡμετέραν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φλύαρος δικηγόρος ἐπὶ πολλὰς ὥρας ὑπερασπίετο ἀδείτως ἐν τῷ δικαστηρίῳ πελάτην του τινά. Αἰφνης κατέπεσεν ἐπὶ τὴν τράπεζαν τῶν δικαστῶν δελτίον, ὅπερ ἀνοίξας ὁ πρόεδρος δὲν

ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά, ἀνέγνω δὲ μεγαλοφώνως πρὸς διαχύσιν τοῦ ἀκροατηρίου. Ὁ κατηγορούμενος παρακαλεῖ τὸ δικαστήριον νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸν χρόνον τῆς φυλακισείας του τὰς δατῶ ὥρας, ἀς ὁ δικηγόρος του ἐδαπάνησε πρὸς ὑπεράσπισίν του. *

Ἐν μικρῇ τινι ἐστιατορίῳ, νέος τις ἀποτείνόμενος πρὸς τὸν διευθυντήν.

«Εἰς τὸν κατάλογον βλέπω: Ὁμελέττα δύο αὐγῶν, 50 λεπτά.»

— Μάλιστα, κύριε, ἔχετε δίκαιον.

— Ἐγὼ λοιπὸν ἔφαγα δύο αὐγὰ βραστά καὶ μοῦ ζητεῖτε 75 λεπτά. Πῶς συμβαίνει τοῦτο;

Ὁ διευθυντὴς μετὰ τινος ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας.

« Διότι, κύριε, πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι διὰ τὰ βραστά αὐγὰ χρειάζονται αὐγὰ φρέσκα.»

ΛΑΗΘΕΪΑΙ

* Ὡς βαθύ χρώμα, οὐ τινος μία σταγὼν ἀρκεῖ νὰ χράνῃ μεγάλην ποσότητα καθαροῦ ὕδατος, διοχετεύεται καὶ ὁ φθόνος ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς ὅλον τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἰδιοκτητὴς τῆς *Εἰκονογραφημένης τοῦ Λονδίνου ἐφημερίδος* κ. Ingram εἶχεν ὑποσχεθῆν εἰς τὴν πρῶτην αὐτοκράτειραν Εὐγενείαν νὰ τῇ ἀποστείλῃ τὸ σχέδιον τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐφονεύθη ὁ υἱὸς αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε καὶ βουλευτὴς ἦλθεν εἰς τὴν Βουλὴν ἔχων ὑπὸ μάλης τὰ δοκίμια τῆς ἐφημερίδος του, ἧς τὰς εἰκόνας ἰδόντες οἱ συνάδελφοί του συνεχώρισαν αὐτῇ. Ἀλλὰ σημειώτεον ὅτι δὲν εἶχεν ἐτι ἀναγνώσει καὶ τὸ κείμενον. Εὐνόητος δ' εἶνε ἡ ἐκπλήξις αὐτοῦ ὅτε τῷ παρετήρησέ τις ὅτι ὁ συντάκτης του ἐπεξηγῶν τὰς εἰκόνας εἶχεν γράψῃ ὑβριστικώτατον ἄρθρον κατὰ τῆς ναπολεονταίου δυναστείας. Ἐπισημῶν; Ἦτο πλέον ἀργὰ καὶ τὸ φύλλον ἐξετυποῦτο ἤδη, ὡς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀτυχίας, εἶχον ἀποσταλῆν δοκίμια καὶ εἰς Χισελχούρστ πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν. Ὁ κ. Ingram ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας κατόρθωσε νὰ προφθάσῃ τὰ εἰς Χισελχούρστ κοιμίζόμενα φύλλα καὶ νὰ παραγγεῖλῃ τὴν διακοπὴν τῆς τυπώσεως, καταστραφέντων 140,000 φυλλαδίων τῆς πολυσελίδου ταύτης *Εἰκονογραφημένης ἐφημερίδος*. Τὸ μεσονύκτιον ὁ κ. Ingram συνέταξεν αὐτὸς τὸ κείμενον τῆς ἐφημερίδος του, τὴν 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον παρεδόθη ἡ ὄλη εἰς τοὺς στοιχειοθέτας οἵτινες εἰργάσθησαν μέχρι τῆς πρωίας. Ἀνγγέλθη δὲ διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἐνεκα αἰφνιδίας βλάβης τοῦ μηχανικοῦ πιεστηρίου ἢ ἐκδόσεως τῆς *Εἰκονογραφημένης τοῦ Λονδίνου ἐφημερίδος* θὰ ὑστερήσῃ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Ἡ Ὁ Μ. Ἀνατολικῶς, τὸ τεράστιον τὸ μέ-

γεθος ἀτιμώπλου, ἠγοράσθη ὑπὸ τινος ἐταιρίας, ὅπως μεταφέρῃ σφάγια ἐκ Τεξᾶς τῆς Ἀμερικῆς εἰς Λονδίνον. Ἀφοῦ ὑποστῆ διορθώσεις, ὑπὲρ ὧν θὰ δαπανηθῶσι περὶ τὰ 2 1/2 ἑκατομμύρια φρ. ὑπολογίζεται ὅτι θὰ χωρῇ 2,200 βόας καὶ 36 χιλιάδας πρόβατα.

Ἐν τῶν μεγίστων ἐπιχειρημάτων ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἑκατονταετηρίδι, εἶνε ἡ δι' ὄχετοῦ ἐνωσις τῆς Ἀζορικῆς θαλάσσης μετὰ τῆς Κασπίας, δι' οὗ θὰ ἀνοιχθῇ θαλασσία ὁδός, ἀγούσα ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Ἀσίας. Ἡ ἀπαιτούμενη δαπάνη ὑπελογίσθη, ὑπὸ ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς διορισθείσης ὑπὸ τῆς ῥωσικῆς κυβερνήσεως, εἰς 50 ἑκατομ. ρουβλίων.

Τὸ ἀρχαιότατον σύνταγμα τοῦ αὐστριακοῦ ἵππικου εἶνε τὸ ὄγδοον τῶν δραγόνων. Τὸ σύνταγμα τοῦτο ἐνεκεν τῆς γενναιότητος, ἣν ἐπεδείξατο ἐν ἔτει 1619, ἀπολαύει ἐκτοσὲ ἔξαιρετικῶν προνομίων. Ὅσακις εὐρίσκειται ἐν Βιέννῃ δύναται νὰ διέρχηται διὰ τῆς αὐλῆς τῶν ἀνακτόρων παιανίζούσης τῆς μουσικῆς καὶ με ἀναπεπταμέναις τὰς σημαίας, εἶτα δὲ νὰ στρατοπεδεύῃ ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν ἀνακτόρων πλατείας καὶ νὰ στρατολογή αὐτόβι ἐλευθέρως ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὃ δὲ ἀρχηγὸς του δικαιούται νὰ καταλύῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ νὰ παρίσταται ἀπρόσκλητος ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος. Ὅσακις στρατιώτης τις τοῦ προνομιοῦχου συντάγματος καταδικασθῇ εἰς θάνατον, ἢ ποινὴ δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, ἐὰν μὴ μετατεθῇ προηγουμένως εἰς ἕτερον σύνταγμα.

Ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ὁ γάλλος ἀρχιτέκτων Viollet-Le-Duc, οὗ τινος τὰ συγγράμματα παλάκις ἐθραβεύθησαν παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας θεωροῦνται δὲ σήμερον κλασικὰ ἔργα. Ἐπισημὴς ἀπεβίωσε καὶ ὁ διάσημος ὑψίφωνος Roger, ὁ θαυμασθεὶς ἄλλοτε εἰς πάντα τὰ μεγάλα θέατρα τῆς Εὐρώπης. Ἐν Λονδίῳ δὲ ἀπεβίωσεν ὁ κ. Λῶσον, εἰς τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς ἐφημερίδος «*Ἡμερησίου Τηλεγράφου*» καταλιπὼν περιουσίαν ἐξ ἐνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν. Ὁ Λῶσον ἐκέρδαινε κατ' ἔτος ὡς κύριος μέτοχος τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὀγδοήκοντα χιλιάδας λιρῶν στερλινῶν! Ὁ «*Ἡμερησίου Τηλεγράφου*» ἐγένετο ἀπὸ μικροῦ μέγας ἐντὸς ὀλίγου χρόνου.

Ἐν τῇ ἐν Μονάχῳ διεθνεῖ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει ἐξέχουσι ὡς πρὸς τὴν ζωγραφικὴν τὰ ἔργα τῶν Γάλλων, ἅτινα ὑπὸ πάντων ἐπαινοῦνται ὡς ἐμμελινάτα εἰς τὸ ἰδεώδες τῆς ἀρχαίας σχολῆς. Ἡ νέα γερμανικὴ σχολὴ τούναντιον κατηγορεῖται ὡς καταβιβασθεῖσα εἰς ὑπερβολικὴν πραγματικότητα (realismus). Ἐν τῇ γλυπτικῇ ὑπέρτεροι ἀνεδείχθησαν οἱ τοῦ Κανόθα συμπατριῶται. Ἰταλῶν, ὧν τὰ ἔργα διακρίνεται λεπτότης ἅμα ἐργασίας καὶ φυσικότης. Πρασιθεμένης δὲ τῆς ἀρετῆς τοῦ μαρμάρου τῆς Καρράρας, καθίστανται τὰ ἔργα των ἀμίμητα. Ἐκ τῶν ἀ-

πονευθέντων 18 χρυσῶν μεταλλίων, πέντε ἔλαβον γάλλοι καλλιτέχναι.

Ἡ αὐγγλικὴ κυβέρνησις ἠγόρασεν ἀντὶ 193,000 φράγκων ὡς δῶρα τὸν περίφημον ἵππον τοῦ κόμητος Λαγρὰν «*Βερνέιλ*», ὅστις ἐκέρδησε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη περὶ τὰς 250,000 φράγκων εἰς τὰ γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ ἵπποδρόμια.

Ἐρξάτο τέλος ἡ πρακτικὴ χρησιμοποίησις τοῦ τηλεφώνου. Ἐταιρία ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφευρετοῦ Ἐδισσῶνος ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ εἰσαγάγῃ ἐν Παρισίοις τὴν διὰ τηλεφῶνων συγκοινωνίαν. Ἀπὸ τοῦδε ἀντὶ μικροῦ μνησίου τέλους θὰ δύναται τις νὰ συνδιαλέγηται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς πόλεως εἰς τὸ ἕτερον. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «*Φιγαρώ*», ἦν ὡσεν ἤδη τὰ ἀνά τὴν πόλιν διάφορα γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος διὰ τηλεφῶνων προσεγγῶς δὲ θὰ ἐνωθῶσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ διάφορα ἀστυνομικὰ τμήματα.

Ὁ περίφημος δαμαστὴς θηρίων, ὁ μαῦρος Δελμόνικος, ἀφίχθη εἰς Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς. Ἀλλὰ, καίτοι καθ' ἐκάστην ἐπάλασε κατὰ τῶν θηρίων μετ' ἀπαρμιλλοῦ δεξιότητος καὶ τόλμης, ὁ κίρκος ἔμεινε σχεδὸν κενὸς καὶ ὁ δαμαστὴς περιήλθε μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς δεινὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας. Τότε ἐπενόησε τὸ ἐξῆς τέχνασμα. Μίαν πρωίαν εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐτοιχοκολλήθησαν μεγάλα προκηρῦξις ἀγγέλλουσαι διὰ πομπωδῶν φράσεων ὅτι τὴν ἐπαύριον ὁ Δελμόνικος ἐμελλε νὰ κατασπαραχθῇ ὑπὸ τῶν θηρίων. Κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν 6,000 θεαταὶ συνέρβυσαν εἰς τὴν κίρκον καὶ ἡ εἰσπραξίς ὑπερέβη τὰς 40,000 φράγκα. Εἰς τὸ μέσον ἐτέθη ὑπεριμεγέθης σιδηρὸς κλωβός, ἐν ᾧ τὰ πειναλέα θηρία ἐβρυχῶντο φοβερώς. Μετὰ μικρὸν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κίρκου ἀντήχησε κραυγὴ φρίκης. Δύο ὑπνῆται, ἐμφανισθέντες, ἔρριψαν ἀνωθεν εἰς τὸν κλωβὸν τὸν Δελμόνικον καὶ εὐθὺς τὰ θηρία, λέοντες καὶ τίγρεις καὶ παρδάλεις, ἄρμησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ μετὰ μικρὸν ἐκ τοῦ δαμαστοῦ δὲν ὑπελείπετο οὔτε ἴχνος. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἐν τῷ κίρκῳ ἐπεκράτει ἀπερίγραπτος σύγχυσις. Αἱ γυναῖκες ἐπιπτον λιπόθυμοι, τὰ παιδία ἔκλαιον, οἱ ἄνδρες ἔφρευγον. Ἀλλ' ὁ Δελμόνικος, κεκρυμμένος ὀπισθεν στήλης, ἐγέλα καὶ ἔτραθε περιχαρῆς τὰς χεῖρας του ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ στρατηγῆμάτος του. Ὁ μαῦρος ὁ βίφθεις εἰς τὸν κλωβὸν ἦτο ἀνδρείκελον πλήρες ὡμοῦ κρέατος καὶ ἀλάτων. Ὅτε τὸ δημόσιον ἀνεκάλυψε τὴν ἀπάτην, παρωργίσθη καὶ ὀλίγου δεῖν ἔρριπτε πράγματι τὸν Δελμόνικον βορᾶν εἰς τὰ θηρία. Ἀλλ' εὐτυχῶς παρενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ αἰματηρὰ τραγωδία ἐλήξεν ἐν μέσῳ γενικοῦ γέλωτος.

Κατ' αὐτὰς ἀπεβίωσεν ἐν Λονδίῳ ὑπερογδοηκοντούτης ὁ περίφημος βιβλιοπώλης Λόγκμαν, ἐκδοὺς σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ ἔργα τοῦ Μα-

κώλευ. Περί αὐτοῦ γράφει ὁ διάσημος Ἀγγλος ἱστορικός ἐν τῷ ἡμερολόγιῳ του· «Σήμερον μ' ἐπεσκέψθη ὁ λόγιμος καὶ μοι ἀνγγέλειεν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα νέα ἐκδόσεις τῆς ἱστορίας μου. Τὸ πρᾶγμα ἔχει τὸ θαυμάσιον. Ἐν διαστήματι δέκα ἐβδομάδων ἐπωλήθησαν 26,000 ἀντίτυπα. Δὲν ἔ' ἀπορήσει ἐὰν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὸ ἐκ τοῦ βιβλίου μου καθαρὸν κέρδος ἀνέλθῃ εἰς 20,000 λίρας στερλίνας. Ὁ λόγιμος, μὴ ἤξεύρων τί νὰ κάμῃ τὰ ἀκαύτως εἰσρέοντα χορήματα, μοι ἐπρότεινε νὰ παραδώσῃ αὐτὰ ἀπὸ τοῦδε καὶ οὐχί εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὡς συμφωνήθη ἐν τῷ συμβολαίῳ, εἰς τὸν τραπεζίτην μου· πράγματι δὲ κατέθεσεν εἰς τὸν τραπεζικὸν κατάστημα τοῦ Οὐέλλιαμς εἰς πίστιν μου ἔνταλμα 20,000 λιρῶν. Τοιαύτη συναλλαγή εἶναι πρωτοφανὴς εἰς τὰ χρονικά τῶν βιβλιοπωλείων. Ὁ τραπεζίτης μου ἐμεινεν ἐκπληκτός καὶ ὅτε ἀπῆλθεν εἰς τὸ Ἄστυ, ὅπως δώσω διαταγὰς περὶ διαθέσεως τῶν χορημάτων, μὲ συνεχάρη θερμάτατα. Εἶχον μεγάλην ὄρεξιν ν' ἀπέλθω πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν καὶ νὰ συνυπογράψω εἰς τὸ πρασεχὲς δάνειον». Ἡ ἐπιτυχία ἐξηκολούθησε. Τὸ φιλινόπωρον ὁ λόγιμος ἐμέτρησεν εἰς τὸν Μικαὶλέυ ἑτέρας 6,000 λίρας καὶ ἐν συνόλῳ μόνον ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπωλήθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1866 ὑπὲρ τὰ 150,000 ἀντίτυπα τῆς θαυμαστῆς ἱστορίας, ὁ δὲ εὐτυχὴς αὐτῆς συντάκτης ἐκέρδησεν ἐν συνόλῳ ὑπὲρ τὸ ἐν ἑκατομμύριον φράγκων.

Ἐν ταῖς σφαίραις τῶν Ἀσκληπιαδῶν τῆς Αὐστρίας, γράφει ἡ «Κλειώ», περιάδεται ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων φήμη τις, ὅτι δηλαδὴ εὐρέθη τὸ προσφορώτατον ἀλεξιτήριον φάρμακον τῆς φθίσεως. Ὁ ἐν Ἰνσβρόκῃ τῆς Τυρολίδος καθηγητῆς τῆς κλινικῆς Κ. Ροκιδάνσκη, ἐφεύρεν ἀλεξιτήριον τῆς φθίσεως φάρμακον, ὅπερ μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας ἐφήρμισεν εἰς τινὰς τῶν παρ' αὐτῷ νοσηλευμένων. Τὸ θαυμάσιον ἱατρικὸν εἶνε πὸ λεγόμενον *Natrium Benzoicum* ἐν ἀναλύσει πέντε τοῖς ἑκατόν, εἰσπνεόμενον ὑπὸ τοῦ φθισιῶντος ἐπὶ ὥραν δλόκληρον δις τῆς ἡμέρας. Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι, ἀμα τῷ πρώτῳ ἀκούσματι, πολλοὶ παρῆλθον εἰς τὸ μέσον ὅπως ἐφφράσωσιν ἀμφιβολίας, ἢ ὅπως ἀντιποιήσωνται αὐτοὶ τῆς τιμῆς τῆς πρώτης εὐρέσεως. Ὁ ἐν Γρεισφάλδῃ ὑφηγητῆς Μάξ Σχύλλερς διατείνεται, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ποιεῖται διὰ τοῦ *Natrium Benzoicum* ἀνάριθμα πειράματα ἐπὶ ζώων, ἀνεκόινωσεν δὲ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διενεργηθεισῶν εἰσπνεύσεων διὰ στόματος καὶ διὰ τοῦ τύπου, ἐν δημοσίαις παραδόσεσι καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ «Ἀρχεῖῳ τῆς παθολογίας» τοῦ Κλέβερ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστώτος ἔτους. Οἱ δυσπιστοῦντες πάλιν ἐδημοσίευσαν ἐν τῇ βιενναίᾳ «Ἰατρικῇ Ἐφημερίδι» τὰδε. «Ἐν ἅπασι τοῖς τιμήμασι τοῦ καισαροβασίλικου γενικοῦ νοσοκομείου μεγάλη παρατηρεῖται κίνησις ἐπὶ τῷ θαυμα-

τουργῷ κατὰ τῆς φθίσεως φαρμάκῳ τοῦ ἐν Ἰνσβρόκῃ καθηγητοῦ Κ. Ροκιδάνσκη. Νυκτὲς καὶ ἡμέρας διενεργοῦνται ἐν ἐκάστῃ αἰθούσῃ τῶν ἀσθενούντων εἰσπνεύσεις τοῦ *Natrium Benzoicum*, ἀλλ' ἕως τῆς ὥρας ταύτης κατὰ δυστυχίαν ἀνευ τινός, αὐδὲ μικροῦ αἰσίου ἀποτελέσματος. Ἴσως δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὴ ἡ μέθοδος τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ φαρμάκου· ἴσως δὲ λανθάνει ἄλλοθι που τὸ αἴτιον τῆς ἀποτυχίας. Ἐν τοῦτοις περιμένομεν, ἀχρεῖς οὐ φανερωθῶσι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνταῦθα ἐνεργουμένων ἀκριβέστατων παρατηρήσεων. Ὅτι εἶναι δυνατὸν ἐν Ἰνσβρόκῃ, πρέπει νὰ καταστῇ δυνατὸν καὶ ἐν Βιέννῃ, καθ' ὅσον ἀνεπιτρεπτεῖ παρῆλθον οἱ χρόνοι τῶν θαυμάτων, καὶ ἂν ταῦτα ἐξαγγέλλονται ἀπὸ χώρας ἀνέκαθεν διαπρεφάσης ἐπὶ καθολικῇ εὐσεβείᾳ».

Πολλοῦ τῆς Εὐρώπης παρετηρήθη ὅτι ἡ θνητότης παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις εἶνε πολλῶ μικροτέρα ἢ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς. Τοῦτου δὲ αἴτιον φαίνεται ἡ μείζων ἐγκράτεια καὶ οἱ πρόωμοι γάμοι.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι αἱ χελῶναι εἶνε ζῷα μακροβιότατα, ἀναφέρονται δὲ τινες ζήσασαι δύο ἔλους αἰῶνας. Νέα περὶ τούτου ἀπόδειξις ἐθεβαίωθη τὸν παρελθόντα Ἰούλιον ἐν Φλωρίδι. Γεωργὸς τις συνέλαβεν ἐν τῷ ποταμῷ Ἁγίῳ Ἰωάννῃ χελώνην πελωρίαν ἡλικίας δύο ἑκατονητατηρίδων, ὡς ἐδείκνυσεν ἡ ἐπὶ τοῦ ὄστράκου αὐτῆς ἐγκεκαραγμένη ἐπιγραφή «Συνελήφθη τῷ 1700 ὑπὸ Ἐρνάνδου Γομέθ ἐν τῷ ποταμῷ Σεβαστιανῷ, μετεκομισθῆ δὲ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν εἰς Ματανζᾶς καὶ ἐκείθεν εἰς τὸν Μέγαν Βελίθαν». Μέγας δὲ Βελίθας ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ὁ ποταμὸς «Ἁγίος Ἰωάννης». Τὴν ἐποχὴν δ' ἐκείνην οἱ Ἰσπανοὶ κατεῖχον ἐπὶ τὴν Φλωρίδα, ἣν παρεχώρησαν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῷ 1821. Ὁ γεωργὸς δείξας πρῶτον εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους τὸ εὐρημά του ἐχάραξεν ὑπὸ τὴν πρώτην ἐπιγραφὴν ἑτέραν φέρουσαν τὸ ἔτος 1879 καὶ ἀπέλυσεν εἰς τὸν ποταμὸν τὴν μαθουσαλεῖον χελώνην.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Καθ' ἐκάστην γίνεται καὶ ἡμῶς εἶνε ἀτοπώτατον καὶ βλαπτικώτατον νὰ ἀναγνώσκῃ τις ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ. Ἐπιφανὴς ὀφθαλμιατρὸς λέγει ὅτι ἡ ἀνάγνωσις ἐν τῇ τρεχούσῃ ἀμάξῃ ἐπιφέρει τὴν παραλυσίαν τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου καὶ τὰ χίστα ἄγει εἰς τὴν τύφλωσιν, ὡς συνέβη πολλὰκις δυστυχῶς μέχρι τοῦδε. Ἀπέχετε λοιπὸν πάσης ἀναγνώσεως καὶ διασκεδάζετα εἴτε καθ' ἑαυτοὺς σκεπτόμενοι, εἴτε συνδιαλεγόμενοι μετὰ τῶν συνοδοιπόρων ὑμῶν ἐὰν σᾶς εἶνε γνώριμοι ἀλλὰ μὴ ἀνοίγετε ποτὲ μὴτε βιβλίον μὴτε ἐφημερίδα, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἔχητε ὀφθαλμοὺς ὑγιεῖς.

ΛΟΓΗΘΗΣΙ—ΓΡΗΘΙΣ ΚΑΡΙΝΗΣ, ΟΔΟΣ ΜΙΑΤΙΑΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ, 16